

KOMMUNISTISK POLITIK

Demonstration mod VKO - Rådhuspladsen i København den 2. april 2011. Foto: helger.dk Mette Kramer Kristensen

GIV OS DANMARK TILBAGE!

Nr. 17

15. årg.

2011

2. september

16. september

Støttepris 20 kr.

TEMA: Hvem vinder valgspillet?

- For en ny politik s. 2 • Udelukket fra valget: Bankpakke 1-4 s. 3 •
- Folketingsvalg i blå og 'rødt': Valgkommentarer s. 4 •
- 10 års krig mod terror er 10 år for meget s. 8 • Fredsfestivaler 2009 s. 9 •
- AK-Samvirke: Riv systemet ned s. 10 • Umyndiggjort s. 11 •
- APK: Stem blankt s. 12 • 12 krav til en ny regering s. 13 •
- NATOs krig for regimeskift i Libyen s. 14 • Bomber mod kurderne s. 16 •
- Den økonomiske krise strammer til s. 18 • Feriebrev fra Tyrkiet s. 20 •
- Mindeord: Anne Marie Helger om Jesper Klein s. 21 • Debat s. 22 •

FV 2011: For en ny politik

KOMMUNISTISK POLITIK

Valgkampen og alle medier har slået fast med syvtommersøm, at der findes to veje gennem krisen, to veje til 'velfærd', to veje til at sikre Danmarks fremtid: Blå vej og 'rød' vej, V-vejen og S-vejen, sekunderet af deres støttepartier.

De bygger begge på en forestilling om, at det er det store flertal, som skal betale for den krise, Danmark fortsat befinder sig i, med et nyt dyk nedad i det seneste halvår.

- Det er et falsk billede, siger Troels Riis Larsen, talsmand for Arbejderpartiet Kommunisterne.

- Der er ingen tvivl om, at Danmark befinder sig i dyb krise, og at de politisk hovedansvarlige er et stadig mere forhadet VKO, selv om S/SF og R også har været med i en hel stribe bankpakker og sociale nedskæringsforlig.

- APK vil ikke være med til at anbefale en medicin, som gør Danmark endnu mere sygt og hvis regning skal betales af det store flertal. Derfor kan vi ikke anbefale at stemme på nogle af blokkene eller deres støttepartier, men opfordrer til at stemme blankt ved folketingsvalget den 15. september, siger APKs talsmand.

Der findes umiddelbart økonomiske kilder og ressourcer i det danske samfund, som både kan sikre en social genopretning efter årtiers nyliberal velfærdsrasering og skabe nye arbejdspladser.

Uden at sætte konkrete tal på – fordi der enten ikke findes statistiske opgørelser eller tallene er opstillet på et forkert grundlag – kan der nævnes en række områder, hvor der kunne hentes snesevis af milliarder kroner.

- Stop for de ulovlige krige, hvor Danmark er med i forreste række, stop for militariseringen, indkøb af bomber og raketter, der kastes over lande og civile, der ikke udgør den fjerneste trussel mod det danske samfund. Det betyder også et stop for de stadig øgede udgifter til behandling af stadig flere sårede og invaliderede soldater. Stop for de fleste udgifter til overvågning og såkaldt terrorbekæmpelse, som er kostbare og ineffektive.

- Ved ophør af Danmarks medlemskab af EU og udtræden

af unionen kan der sættes et konkret tal på. Besparelsen vil være på 10 milliarder kr. årligt.

- Voldsom begrænsning af det offentlige bureaukrati med dets papirvælde, konsulentuvæsen og afsindige kontrolforanstaltninger.

- Beskatning af multinationale selskaber og danske monopoler, som unddrager sig skat i Danmark eller får den begrænset til ingenting i kraft af skattetekniske fiflerier.

- Kraftig beskatning af de rige, af de mest velhavende danskere, i form af øget formueskat, indkomstskat og boligskatter. Igennem de sidste 10 år er denne lille gruppe på 5-6 pct. af befolkningen blevet stadig rigere, i kraft af skattestop og skattelettelser, mens det store flertal er blevet fattigere eller har reallønnen stagnere.

Og der findes yderligere en række områder, som kunne være med til at finansiere reel velfærd til alle og få gang i hjulene.

Der tales meget om en ny regering, der skulle føre en 'ny politik'. Men den politik S/SF har lagt frem, er ikke nogen 'ny politik', lige så lidt som De radikale kommer med en sådan. Det er bare en variant af den nyliberale

krisepolitik, som dikteres af monopolernes EU.

En virkelig ny politik vil vende op og ned på en såkaldt fordelingspolitik, der notorisk har gjort de rige rigere og de fattige fattigere. Den ville stoppe den kollektive sociale deroute med de enorme menneskelige omkostninger og genoprette en anstændig velfærd. Den ville give de arbejdende arbejdsglæde og stolthed og jobs til de arbejdsløse og til bistandsmodtagerne på deres betingelser, ikke som objekter for en stadig grovere og hensynsløs profitjagt.

Der er ved dette valg ingen udsigt til en ny regering med en ny politik, der fortjener dette navn. Men valget vil utvivlsomt understrege, at nok er nok med den reaktionære VKO-sammenrotning. Bevægelsen mod det nyliberale regimente og en generel venstredrejning er mærkbar i den danske befolkning.

Godt valg!

Redaktionen 30. august 2011

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

**KP's hjemmeside/
Netavisen:**
www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (12-13 nr.) 375 kr.

År (25 nr.) 675 kr.

Institutioner

1 år 940 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Deadline næste nr. 09.09.11

Udelukket fra valget: Bankpakke 1-4

De to blokke i dansk politik har i årevis kørt et tæt parløb, nogle gange med forlig som resultat, andre med at Fogh- og Løkke-regeringerne har gennemført deres politik med det parlamentariske flertal O.

Udspil fra regeringen er matchet af udspil om det samme fra oppositionen, i øjeblikket af S/SF, med en såkaldt boligpakke som det seneste eksempel. Der er selvfølgelig små afvigelser mellem planerne, nok til at blokkene kan markere sig, af typen + eller minus 10 pct. Det afgørende er de grundlæggende fællestræk. Og det meste er inspireret af eller ligefrem dikteret af EU.

Derfor har mange med god grund svært ved at kende forskel på 'rød' og blå bloks politik. Og der er en klar forståelse af, at 'rød' blok har slået et højresving for at matche VKO-politikken, ikke mindst i spørgsmålet om flygtninge- og indvandrere, krige og terrorpakker. VK har undertiden beskyldt S/SF for at hugge deres politik.

Men det samme har også været tilfældet den anden vej rundt: Mange husker, at Anders Fogh Rasmussen ofte blev beskyldt for at føre socialdemokratisk politik. Nyrup kom først med forslaget om at forringe efterlønnen, VKO fører det ud i sin konsekvens ved at afskaffe den. At forringe pensionssystemet har været en fælles bestræbelse.

Det er alligevel lidt af en overraskelse, at det viser sig, at det var Lars Løkke Rasmussen, der som finansminister i 2008 var den politiker, som først ude med ideen om, at danskerne skal arbejde en time mere om ugen som løsning på samfundets problemer. VK var imod Nyrups efterlønsbeskæring, men skar selv kraftigere ned. Nu er Løkke imod S/SF's og sit eget timeforslag.

Positionerne kan skifte igen, regering kan blive opposition og omvendt. Problemet er, at danskerne i regelen ender med at få det værste af to verdener. I dette tilfælde både efterløns-, pensions- og dagpengeforringelser og længere ugentlig arbejdstid.

En ting har den socialdemokratiske og den borgerlige blok altid været enig om: De kom når kapitalen har tilkaldt dem til akut nødhjælp. Da bankerne skulle reddes fra deres egen spekulativsvirksomhed og giftige lån, da krisen brød ud i 2008, var der ingen tvivl: 'Rød' og blå blok stod solidarisk skulder ved skulder med storbankerne – og ikke mindst Mærsk McKinney Møllers Danske Bank, der var i alvorligt uføre.

Fra Bankpakke 1 til i dag er der kastet milliarder og atter milliarder af skatteyderkroner efter den rådne banksektor. Og lige før udskrivelsen af folketingsvalget blev der indgået forlig om den fjerde af slagsen – af alle partier minus Enhedslisten, som her indtager et 'rødt' særstandpunkt.

Udelukket fra valget

Bankpakke 4 kaster nye milliarder efter storbankerne. Den skal angiveligt imødegå nye krak blandt de mindre banker. Storbankerne får eftergivet milliarder af kroner ved at overtage små kraktruede banker, og er findes en stribe, der balancerer på den yderste rand.

Samtidig udpeger pakken nogle banker, som er 'for store til at gå bankerot' Danske Bank, Sydbank og Jyske Bank, hvis overlevelse og trivsel garanteres af statspenge.

Danske Bank sidder alene på godt halvdelen af 'det danske bankmarked. Mere end 80 pct. går til de seks største. Nr. 2 er Nordea med 18. pct..

Bankpakke 4 handler om kapitalens koncentration og centralisering. Systemet er skruet sådan sammen, at ikke bare truede mindre banker, men også små sunde banker må lade sig fusionere med større. Med andre ord: De store æder de små – for skatteydernes penge og til gigantprofitter for aktionærerne. Danske Bank gnider sig i hænderne og ser frem til at blive endnu mere dominerende.

I Sverige og Norge har staten overtaget små konkurstruede banker og

kørt dem videre. I Danmark skæpper de i de store drenges tegnebøger.

Enhedslisten er ikke med i Bankpakke 4, og partiet var heller ikke med til de tre første.

– Hvis staten skal udstede statsgaranti for at en bank ikke kan krakke, så må kravet som minimum være, at staten sikres bestemmende indflydelse i disse banker. Ellers er der bare tale om en blankocheck fra skatteyderne til bankernes ejere, som kan fortsætte deres 'business as usual', siger Ehl's Frank Aaen til Arbejderen.

Aaen ser en almennyttig, offentlig drevet bank som løsningen på bankkrisen. Og Arbejderen, der udgives af "Kommunistisk" Parti supplerer med, at "finanskapitalen skal sættes under demokratisk kontrol", og avisen skriver:

"Næste skridt vil være nationalisering af finanssektoren, så pengestrømmene i samfundet går til at sikre velstand og velfærd, i stedet for at gå til finanskapitalens interne slagsmål om at sikre sig størst mulig profit og størst muligt monopol på samfundets bekostning."

En revolution vil slå det kapitalistiske vilddyr ihjel og i stedet bygge et økonomisk system uden monopol og uden finanskapitalens magt, som eksproprieres.

Lad bare revisionisterne og reformisterne drømme om at bringe vilddyret under demokratisk kontrol. Det er og bliver en utopi, selvom Arbejderen 'realistisk' erklærer:

"Det er selvfølgelig ikke lige det, Folketingsvalget drejer sig om nu. Men det drejer sig ikke kun om at få en ny regering. Der skal også en ny politik til."

Det har rigtig lange udsigter. Først en ny regering. Så en ny politik. Så gennemføres Enhedslistens forslag om en statslig drevet bank, som er første skridt til nationalisering af finanssektoren.

Så vil reformisterne i 'rød' blok og deres støtter sikkert også snakke om socialisme! Hvis ikke de inden er kvalt i blokpositionerne. -lv

Folketingsvalg i blå og 'rødt'

*Lars Løkke Rasmussen
har langt om længe
udskrevet folketingsvalg til
den 15. september*

- Midt i en verdensomspændende gælds-krise står danskerne over for et klart valg: Ukontrolleret gældsætning eller varig velfærd. (...) Regeringen har lagt en sikker og ansvarlig kurs for Danmark – den må vi ikke sætte over styr, sagde den nuværende statsminister på pressemødet, hvor valget blev udskrevet.

"Ukontrolleret gældsætning" eller "varig velfærd" – stem VKO!

Ingen nyere dansk regering har slagtet velfærd mere eftertrykkeligt end VKO. Talrige nedskærings-reformer er gennemført under påskud af at 'sikre velfærden' – fra halvering af dagpengeperioden til slagtning af efterlønnen. Og alle de større 'reformer' har været ledsaget af garantier om, at nu var velfærden reddet langt ud i fremtiden, senest til 2020. Det har altid vist sig kun at være indtil næste nedskæringsreform.

VKO-regeringen har ført den mest uansvarlige økonomiske politik i årtier. Den stimulerede det store bolig- og

gældsboom i det meste af 00'erne og har et kæmpeansvar for den dybe økonomiske krise, som Danmark befinder sig i, hvor mere end hundrede tusind industriarbejdspladser er nedlagt. Og statens gældsætning er i de seneste krisear bare vokset og vokset.

VKO's økonomiske politik har reelt bestået i at forgyldte de rige – bl.a. med skattelettelser – og tage fra arbejderne og det store flertal, ikke mindst i form af dramatiske nedskæringer.

Selvom Løkkes 'valg' mellem 'varig velfærd' og 'uansvarlig gældsætning' er ren fidus, er der valgtaktiske grunde til et økonomi-valg: Det er især her, der findes nogle forskelle på blå og 'rød' blok. På spørgsmålet om dansk deltagelse i de ulovlige krige i Libyen og Afghanistan eller i ønsket om at annullere de danske EU-undtagelser og ind-

melde landet i den kriseplagede eurozone er blokkene enige. Og endnu et valg på fremmedfjendskhed og udlændingestrømninger vil VKO tabe efter terroren i Norge.

Den mest markante forskel på det økonomiske område er, at blå blok fortrinsvis vil diktere nye sociale nedskæringer og give nye overførsler til de store virksomheder og de velstående. Det fremgik igen af forslaget til finansloven for 2012, som blev fremlagt for to dage siden. 'Rød blok' vil lade danskerne arbejde mere som vejen ud af krisen. En time om ugen var det oprindelige bud.

Men forskellene mellem 'rød' og blå bloks politik er reelt meget mindre, end valgkampen vil understrege. Det meste af dansk politik vil fortsat blive afgjort af det nyliberale EU, som blokkenes ledere er svorne tilhængere af.

Arbejderpartiet Kommunisterne kan ikke anbefale at give en stemme til nogen af de to blokke. Der er ikke noget regulært valg, og derfor anbefaler partiet, at man stemmer blankt.

APK har også opstillet 12 krav, som en ny regering uanset blok og farve skal mødes med – for at forsvare de arbejdendes, ungdommens og det store flertals interesser.

Partiet er aktivt i valgkampen på dette grundlag.

Partilederrunde uden forbudte ord

*Den første
partilederdebat fandt sted
samme aften, som valget
blev udskrevet*

Der er nogle ord, der nødtigt skal udtales i dansk politik, og som slet ikke hører hjemme i en valgkamp, der domineres af striden mellem to blokke.

Medierne har ikke haft plads til andet end det og det deraf afledte – som hvem er den bedste, klogeste, mest ansvarlige eller kønneste statsministerkandidat.

At der er uønskede eller ligefrem forbudte ord, der ikke tåler at blive sagt, fremgik af den første partilederdebat på

tv. Den foregik samme aften, som folketingsvalget blev udskrevet. Temaerne var økonomisk politik, 'velfærd' og sundhed.

Følgende helt uønskede ord i den sammenhæng blev ikke brugt. Ikke en eneste gang og ikke af nogen af politikerne fra de ni partier og to blokke:

Eurokrise
Europagt
Nyliberalisme

Krig
NATO

Libyen – Afghanistan – Irak

Der findes også en uskreven liste over totalt forbudte ord, som ikke engang kan hviskes. Blandt dem er:

**Udelukket fra
valget**

*Monopoler
Kapitalisme
Profit
Arbejderklasse
Klassekamp
Imperialisme*

For Lars Løkke og VKO handler valget om 'varig velfærd' (med VKO!) eller 'uansvarlig gældsætning' med S/SF/R/EhL. For Helle Thorning og 'rød' blok om to veje gennem krisen: nedskæringsvejen (VKO) eller 'den solidariske

vej' (S/SF). Sidstnævnte består i, at arbejdstiden forlænges i solidaritet med den kriseramte kapitalisme.

Den danske luk-øjnede-idyl og den

politiske fordragelighed blev ikke anfægtet i debatten. Følgelig mener borgerlige kommentatorer, at den var rigtig god. På 'et højt niveau', erklærede Hans Engell.

For de fleste var det svært at udpege en vinder. Det var nærmest 'uafgjort'. Taberen er nem at se: sandheden om Danmarks situation ved FV2011.

Krigsalliance: I Libyen står DF og Hizb ut-Tahrir sammen

Hvad NATO-partierne og de islamiske fundamentalister har til fælles

Det fundamentalistiske islamiske parti Hizb ut-Tahrir – hadeobjekt for alt fra den racistiske højrefløj til den parlamentariske venstrefløj - er blevet beskyldt for hærværk mod plakater for folketingskandidater med indvandrerbaggrund for S og SF. Hærværket er politianmeldt.

Hizb ut-Tahrir benægter at stå bag en tekst mod deltagelse i folketingsvalget. Det kan også være andre fundamentalister, men endnu mere sandsynligt er, at der er tale om en 'falsk flag'-operation – om en provokation under dække fra det ekstreme højre.

Men Hizb ut-Tahrir og Dansk Folkeparti og de øvrige danske krigspartier på samme linje et helt andet sted – nemlig i Libyen. De er meget glade for NATOs og 'oprørernes' fordrivelse af Muammar Gadaffi og jubler over 'diktatorens fald'.

Hizb ut-Tahrir skriver begejstret i en løbeseddel offentliggjort på partiets hjemmeside:

”Så faldt Gad-dafi, den tredje tyran, efter Ben Ali og Mubarak, og de øvrige er på vej, om Allah vil

O muslimer! O vores folk i Libyen!

Lovprist være Allah for at have knust denne tyran, der har begået blodsudgydelser og skabt rædsel blandt børn og kvinder. Lovprist være Allah, for at jeres udgydte velsignede blod har fået et godt udfald og væltet endnu en tyran, som faldt med fordømmelse, foragt og fordrivelse. Lovprist være Allah, for at dette fald skete i måneden for sejre, måneden for godhed og velsignelser: Den mægtige Ramadan-måned.”

Hizb ut-Tahrir skjuler, at NATO har spillet den afgørende rolle i Libyen-krigen og Gadaffi-regimets fald. NATO og NATO-bombningerne også mod civile i Libyen nævnes ikke med et ord i løbesedlen. Det religiøse parti afslører dermed, at dets påstande om at være

imod NATO-krige mod muslimske lande er hykleri og demagogi.

Det afgørende for dem er styrkelsen af islamisk fundamentalisme og en lovgivning baseret på sharia – sådan som oprørsregeringen lægger op til.

Dansk Folkeparti og de øvrige danske krigspartier, der har sendt danske bombefly på vingerne i Libyen (dvs samtlige folketingspartier) har gjort, hvad de kan for at skjule det betydelige islæt af væbnede fundamentalistiske islamister blandt deres 'oprørere', som fremstilles som kæmpende demokrater.

Hizb ut-Tahrir har forsøgt at få en vis folkelig kredit ved at fremstille sig som krigsmodstander. Det førte til vild ophidselse og en reaktionær demonstration, da Hizb ut-Tahrir afholdt et 'debatmøde' i Den sorte Diamant i januar i år med Afghanistan som tema. I demonstrationen deltog nazister, 'højreekstremister, VKO-ministre og 'venstrefløjsere' side om side.

Men fra starten af Libyen-krigen har DF, krigspartierne og Hizb ut-Tahrir og det fundamentalistiske islam stået sammen om og i krigen og borgerkrigen.

Velfærdsrasering i et ulige Danmark

Danmark indtager en europæisk førsteplads, når det gælder voksende ulighed

Ulighed og fattigdom voksede kraftigt under Nyrup-regeringen. Den er eksploderet i VKO-tiden siden 2001. Alle opgørelser viser, at kløften mellem rig og fattig er blevet dybere – og antallet af folk, der lever under OECDs fattigdomsgrænse, som VKO ikke vil anerkende og benytte, er næsten fordoblet gennem de sidste 10 år. Selv i de rigeste

kommuner er antallet af fattige øget med omkring 60 pct..

Samtidig har omfattende skattelettelser på indkomster, boliger og formuer forgyldt de rigeste danskere – selvom der er blevet mere end 10 gange flere fattige end der er nyrige.

I dag har Danmark europæisk rekord i voksende ulighed.

De voldsomme beskæringer af de sociale ydelser med lofter og direkte nedskæringer er sammen med udhuling af dagpenge, bistand og andre overførelsesydelse og fald i reallønnen hovedårsager til den øgede fattigdom, der døm-

Udelukket fra valget

mer titusinder af børn til en underprivilegeret opvækst og titusinder af unge til en tilværelse uden fremtidsudsigter.

Allerede inden den økonomiske krise for alvor satte ind i 2008 satte Danmark europæisk rekord i øget ulighed. Den gigantiske arbejdsløshed, som er kommet til med krisen, har ikke mindst betydet at ufaglærte jobs er blevet nedlagt på stribe og kastet over hundredtu-

sinde ufaglærte på gaden. Mange af dem står nu over for at ryge på den stærkt reducerede bistand med VKOs halvering af dagpengeperioden. En opgørelse viser, at næsten en halv million danskere også er konkurstruede: De er ikke i stand til at svare de udgifter, de sidder for, især når arbejdsløsheden sætter ind.

Samtidig er de sociale ydelser over en kam stærkt beskåret: Folk har en stadig trangere eller undertiden helt umulig

vej gennem de sociale systemer. Det er et helvede at være langtidsarbejdsløs, bistandsmodtager, enlig mor osv. i dagens Danmark, samtidig med at både det offentlige og private arbejdsgivere ansætter folk i elendige aktiveringsjobs uden overenskomstløn og uden rettigheder.

VKO hævder, at alle deres nedskæringer gennemføres for at 'fremtidssikre velfærden'. Hvert eneste nedskæringsfelttog og reaktionære reform er fore-

gået under den parole. Ofte har S/SF og R været med i reaktionære forlig. De sidstnævnte vil ikke garantere en afgørende social genopretning.

Der er kun beskedne rester tilbage af den danske velfærdsstat. Ikke mindst Nyrup-, Fogh- og Løkke-regeringerne har slagtet velfærd og tilpasset standarderne til det monopolernes nyliberale EU, er nu gennemfører ny velfærds-massakrer i euro- og unionslandene.

Blå bloks forsvindingsmanøvre

Pludselig forsvandt den blå blok

Fra Libyen forlyder det, at den forsvundne Muammar Gadaffi har givet ordre til, at hans regeringstropper ikke længere skal bruge med hans flag og uniformer, men vifte med 'oprørernes' vimpler og civile antræk.

Formålet er at undgå de uophørlige NATO-bombardementer, som ikke er stilnet af efter Tripolis fald, der ikke har betydet en afslutning på krigen og borgerkrigen.

Om det er sandt, en and eller et sne-digt propagandapåfund, står ikke klart.

Men det kan se ud, som om Blå blok i dansk politik er ved at gennemføre en tilsvarende manøvre.

Hårdt presset af meningsmålingernes solide og stabile forspring til 'rød' blok, har VKO-partierne besluttet ikke at føre valgkamp på 'resultaterne' gennem næsten 10 år som regeringskonstellation.

Blå blok har i stedet valgt at forsvinde, nærmest som dug for solen, og spindoktorer og medier forkynder det glade budskab: 'Blå blok eksisterer ikke mere, 'VKO er død', 'Blokpolitikens dage er talte.

'Blå blok' kan ikke holdes ansvarlige for sine gerninger gennem 10 år - for den er der ikke.

Nu gælder det V og K og O hver for sig - og de søger at skrabe stemmer sammen ved at ride mærkesager og prøve at forny deres image.

K forsøger det sidste og bliver et 'midterparti', og har indgået en aftale med Margrethe Vestagers Radikale om at trække hver deres blok mod 'midten'. DF har sat fuld skrue på fremmedfjendtligheden og den uendelige reserverbeholder med chikanerier. Lars Løkke og V er ene på skansen om at fastholde de sidste 10-års venstreledte

Dansk Folkeparti på Kæledyrsmesse i Fredericia.

'velsignelser'.

Med andre ord: 'Blå blok' har spredt tropperne ud over landet. Den vil genopstå uden videre hvis V, K og O tilsammen får stemmer nok, evt. sammen med Anders Samuelsens patetiske Liberal Alliance.

Men det virker usandsynligt.

Liste Ø's presseveer

Enhedslisten vil presse S/SF til en helt ny politik

Stemningen i befolkningen er klar nok: VKO skal væk. Tilliden til en ny socialdemokratisk regering, ledet af Helle Thorning Schmidt, er til gengæld behersket. S har i meningsmålingerne lagt distance til Ville Søvndal og hans SF, som ved udsigten til ministertaburetter er styrtet til højre og har slagtet den ene

hellige partiko efter den anden.

Enhedslisten - liste Ø - profiterer på SF's taburetbegær og spås at blive en af folketingsvalgets store vindere. Nogle meningsmålinger giver en tredobling af stemmerne. Der tales om 11, måske 12 mandater, hvad der vil være vild rekord. Ved sidste valg var liste Ø nede og skrabe bunden efter sagen med muslimske Asmaa.

Partiets nye frontfigur Johanne Schmidt-Nielsen gør sig godt i medierne.

Som resten af partispidserne er hun elev fra en socialdemokratiske flinkekole og foretrækker at kalde en spade for et graveredskab. Hun tegner partiets endelige socialdemokratisering, hvor enhver forestilling om at folketinget kan bruges som en talerstol for den afgørende kamp uden for folketinget er kastet i makulatoren som revolutionsromantik.

Da Aksel Larsen sprang fra DKP og

Johanne Schmidt-Nielsen

Det lykkedes aldrig, men i dag har Johanne Schmidt-Nielsen og Ehl overtaget den.

Vort overordnede mål er at trække Socialdemokraterne og Socialistisk Folkeparti mod venstre. Vi vil holde dem fast på, at vi ikke bare har brug for en ny regering, men en helt ny politik, siger Johanne Schmidt-Nielsen til det norske dagblad Klassekampen.

Hun er selvfølgelig glad for udsigten til flere mandater – det vil gøre venstretrækningen lettere, mener hun.

Venstrepresseriet er en illusion. Det var det for Aksel Larsen og SF og for DKP, som også fulgte den linje. I dag råbes den ud

af ”Kommunistisk” Parti og Arbejderne, som anbefaler at stemme på liste Ø.

Hvis der med *'en helt ny politik'* menes en helt ny politik – altså et brud med den kapitalistiske krisepolitik, NATO og krigspolitikken og EU-politikken – er det spekulation i ønsketænkning. SF har slugt kameler for ikke at skulle bryde, og S/SF er selvfølgelig parat til at regere i forlig med de borgerlige partier udenom liste Ø's mandater på de afgørende felter for kapitalistklassen og den kapitalistiske stat.

Liste Ø er i færd med at overtage SF's gamle rolle, mens SF er på vej mod den evige socialdemokratiske søvn.

Derfor kan APK ikke anbefale at stemme på Enhedslisten – selvom en stemmefremgang for Ø også vil være et udtryk for en stærkere venstrestrømning.

dannede SF så han det som sin mission at presse Socialdemokratiet til venstre.

Aksel Larsen og SF og for DKP, som også fulgte den linje. I dag råbes den ud

Finanslov 2012: EU koster kassen

En udtræden af EU vil være en gigantisk økonomisk besparelse for Danmark, konstaterer Folkebevægelsen mod EU

Danmarks kontingent til EU forventes at blive på intet mindre end 20,2 milliarder kroner til næste år. Det fremgår af regeringens udkast til finanslov for 2012 (konto 38.51), som offentliggøres i dag. Hvis herfra trækkes de forskellige beløb, som Danmark forventes at få tilbage fra EU (landbrugsstøtte, regionsudvikling m.m.), så koster EU-medlemskabet op mod ti milliarder kroner netto.

- I en situation med et gigantisk underskud på finansloven er udmeldelse af EU en oplagt mulighed for en konstruktiv besparelse. Op mod ti milliarder kroner ekstra på finansloven. Ja, faktisk kan vi selv bestemme over 20 milliarder mere. Mange af de ting, EU støtter i dag, vil vi nok fortsat støtte – men ud fra vores egne ønsker og ikke efter reglerne i den bureaukratiske syltekrukke i Bruxelles, udtaler Folkebevægelsens

Udelukket fra valget

EU-parlamentariker, Søren Søndergaard.

- Udmeldelse afskærer os ikke fra omverden, men befrier os tværtimod fra et lukket Fort Europas begrænsninger. Vi vil kunne handle og samarbejde med hele Europa og resten af verden, sådan som for eksempel Norge kan i dag, tilføjer Søren Søndergaard.

I 2011 forventer Danmarks Statistik, at EU-kontingentet ”kun” kommer til at være på 18,278 milliarder kroner. Trækkes EU's forskellige bidrag til Danmark fra dette beløb, giver det et nettotab på 8,741 milliarder kroner. Et beløb, som har været stigende og ser ud til at stige

yderligere næste år.

Samtidig med offentliggørelsen af regeringens forslag til finanslov udgiver Folkebevægelsen pjecen ”EU – et dyrt bekendtskab”, der gennemgår de økonomiske fordele og ulemper ved EU-medlemskabet.

Forfatteren af pjecen, tidligere folketingsmedlem og EU-parlamentariker Sven Skovmand, bemærker, at den største gevinst ikke er afskaffelsen af det danske bidrag til EU's indtægter.

- Den største økonomiske fordel ved at forlade EU får vi i virkeligheden ved, at vi kan købe varer billigere i udlandet. EU's toldunion koster formentlig Danmark mellem 50 og 100 milliarder kroner om året, fordi mange varer bliver gjort væsentlig dyrere, end de ellers ville være, siger Sven Skovmand.

I 2011 forventer Danmarks Statistik, at EU-kontingentet ”kun” kommer til at være på 18,278 milliarder kroner. Trækkes EU's forskellige bidrag til Danmark fra dette beløb giver det et nettotab på 8,741 milliarder kroner. Et beløb som har været stigende – og ser ud til at stige yderligere næste år.

Ti års 'krig mod terror' er ti år for meget!

Af Stop Terrorkrigen

Udelukket fra valget

Den 11. september 2001 og angrebene på World Trade Center og Pentagon blev indledningen til den såkaldte krig mod terror, der foreløbig har været i ti år.

Mens der stadig sås tvivl om den officielle forklaring på 11. september, er der ingen tvivl om, at denne dato betød indledningen til et dystert kapitel i historien med krige og ny militarisering, med konstante brud på international lov, krigsforbrydelser og tortur, terrorlove, overvågning og omfattende indskrænkninger af de demokratiske rettigheder og retten til protest.

Det er ti år for meget – og vi vil ikke være med!

Siden 2001 er der indledt tre endnu uafsluttede aggressionskrige: Afghanistan fra 2001, Irak fra 2003 og Libyen fra 2011. I dem alle har USA, NATO og NATO-lande spillet en hovedrolle. Krigene er indledt under påskud af at beskytte den vestlige verden mod terror og masseødelæggelsesvåben og i tilfældet Libyen under påskud af at beskytte civilbefolkningen. I alle tre tilfælde har USA og NATO og deres bomber begået massedød på civilbefolkningerne. Millioner af mennesker er tvunget på flugt. Landenes infrastrukturer er ødelagt. Regimeskrifterne har ikke sikret en demokratisk udvikling og social og økonomisk fremgang.

I stedet er installeret marionetkliker, som deltager i udplyndringen af landenes olie- og andre rigdomme, og som sammen med besættelsesmagterne har begået uhyrlige forbrydelser mod deres befolkninger – indbefattet dødspatrujer og barbarisk tortur a la Abu Ghraib mod modstandere.

Aggressionskrige udgør den største forbrydelse mod menneskeheden, og de ansvarlige skal straffes ifølge international ret. Krigene er også den største miljøforbryder, og miljøødelæggelserne

under ti års terrorkrig har været enorme.

I løbet af disse ti år er NATO blevet omdannet fra en påstået forsvarsalliance, der skulle operere på deltagerlandenes territorium, til at være en militærmagt, der opererer og vil operere på alle kontinenter og overalt i verden. Med

krigsforbryderen Anders Fogh Rasmussen som generalsekretær har NATO udviklet sig til den mest dødbringende krigsmaskine, verden nogensinde har kendt.

I de samme ti år har Danmark antaget en 'aktivistisk' og 'militaristisk' udenrigspolitik – det vil sige indgået en tæt forbindelse med den førende krigsmagt USA som en tro væbner i første række i alle dets aggressionskrige. Det har været ledsaget af en omfattende militarisering af alle grene af samfundet og en vedvarende forurening af det åndelige klima, som har ført til forstærket racisme og hadforbrydelser. For ti år siden var et terrorangreb som den nationalkonservative fascist Breiviks angreb på en socialdemokratisk ungdomslejr i Norge og bombeattentatet mod regeringskontorerne utænkelige. Efter ti års 'krig mod terror' blomstrer det.

Vi vil vende hele denne udvikling om. Uanset hvilken regering Danmark får ved det kommende folketingsvalg, kræver vi stop for dansk krigsdeltagelse og tropperne hjem; vi kræver stop for den aktivistiske og militaristiske politik; vi vil have Danmark ud af NATO; vi kræver tilbagerulning af de udemokratiske terrorlove som 'lømmelpakken' og andre.

Udgifterne til 'krigen mod terror' er enorme. Ifølge DIIS bruger det offentlige tre-fire milliarder kroner om året – uden at krigene i Libyen, Afghanistan (sidste år to milliarder) og Irak er regnet med, og uden sundheds- og sociale udgifter til sårede og invaliderede soldater. Langt det meste af dette

gigantbeløb kunne anvendes til forbedret velfærd.

Vi vil have fred, afmilitarisering og udvikling. Derfor vil vi af med NATO; derfor vil vi have sat en endelig stopper for krigene og besættelserne i Afghanistan, Irak og Libyen og for 'krigen mod terror'.

Fredsfestival 10. september i skyggen af valgkamp, højreekstremisme og økonomisk krise.

Den britiske fredsaktivist Angie Zelter, den danske Ulla Røder og den skotske Ellen Moxley ødelagde elektronisk udstyr, papirarkiver, antenner og mekanisk udstyr på u-båds teststationen Maytime i Skotland, en vital del af det britiske atomvåbensystem Trident. Senere samme år 1999, blev de frikendt, udfra at NATO-atomoprustningsprogrammet var illegalt efter international lov. Angie Zelter vil indlede Fredsfestival 2011 med en debat med Tom Paamand – mangeårig fredsaktivist fra Aldrig Mere Krig og senest aktiv i Østerild Plantage – om *NATO's internationale rolle og samspillet med militærindustrien, EU og USA.*

Samme dag mødes Yildiz Akdogan, (S) med Steen Folke, bl.a. medlem af Folketinget for VS i 1975-84 i debatten: *Danmark i krig.* Danmark har spenderet milliarder på krige i Mellemøsten og deltager aktivt i NATO. 10 års militarisering, er det den udenrigspolitiske linie, der fortsætter efter et valg?

Også Kvindernes situation under krig (Afghanistan), Krise og Krig, Krig og Fascisme, Retssikkerheden og Menneskerettigheder, Krig og Klima og Krigen i Libyen og oprørene i Mellemøsten er emner, der tages op på Fredsfestival 2011, lørdag den 10. september i Sydhavnen på Karens Minde. Dagen før 10-året for 11. september.

Se program side 23

FREDSFESTIVAL ÅRHUS FREDAG DEN 9. SEPTEMBER KL. 14-18 Sølystgades Beboerhus

Den 11. september 2011 er 10-årsdagen for angrebet på World Trade Center. Denne dag blev startskuddet for Bush og USA's 'krig mod terror' – indgangen til et 10-år med en række angrebskrige, krige hvor også Danmark har været en yderst aktiv deltager. Milliarder af kroner prioriteres på krig frem for opbygning og social velfærd.

Vi vil sætte fokus på hvorfor (strategiske og økonomiske interesser bag krigen), på hvordan lovgivningen ændres, også i Danmark, så solidaritet og frihedskamp gøres kriminel. Og ikke mindst – hvordan bidrager vi til at stoppe terrorkrigen?

Temaer til debat bliver:

- 10 år med terrorkrig – kamp om råstoffer, indflydelse, militære støttepunkter mm. Hvorfor er Afrika og Mellemøsten så vigtig for supermagten USA og hvor står EU og Kina?
- Palæstina og Israel. Et af verdens brændpunkter.
- Terrorlovgivning i Danmark – metoder og erfaringer.
- Styrkelse af fredsbevægelsen

Arrangementet samler fredsgrupper og solidaritetsgrupper samt bindes sammen af musik og anden optræden. Der bliver korte oplæg og lagt vægt på at få en god debat.

FREDSFESTIVAL 2011

LØRDAG DEN 10. SEPTEMBER FRA KL. 11–23

KARENS MINDE,
WAGNERSVEJ 19. Kbh. SV

FRED UDEN NATO nedrustning og udvikling

Paneldebat:
Krigsmaskinen NATO

Workshops:
Kvinder i Afghanistan
Menneskerettigheder
10 års terrorkrig
Krig og klima
Danmark i Krig
Modstand verden over

Fælles debat:
Mod Krig
og Fascisme

Dreamcity

Søren Berlev, Peter Ingemann og Tømmer Claus

Arrangør: Valby og Syvest mod krig i samarbejde med: Kvindernes internationale Lige for Fred og Frihed, Hvidovre for Fred, Nej til Krig, Danmark for Fred, Demokrati-konsulenterne, Stop Terrorkrigen, Stop krigen mod Libyen, APK, KPID, KP, DPK, Fredsvagten, 3/BJMF's fredsvalg, ISU, Oktober Bogcafé, Dansk-Cubansk forening, Syvest mod EU, Vegansk madbod, i11time, Det ny Clarié, Venskabsforeningen Danmark-DDF Korea, Tanketank for tilgivelse, Aldrig Mere Krig, Kunstnere for fred, Hørsrød-Stutthof foreningen, Folkebevægelsen Mod Nazisme, 1. Maj Fonden, Græsrodsfonden, Budskab fra Græsrodderne, Enhedslisten Frederiksberg, 3/1PSP, LFS, Karens Minde Kulturhus og Stilladsarbejderne.

www.fredsfestival.dk/2011

Riv systemet ned

Af Morten Kaspersen, formand for AK-Samvirke

Hvad skal landets kommende beskæftigelsesminister prioritere, når hun eller han sætter sig i stolen efter folketingsvalget? AK-Samvirke har tre forslag til, hvad ministeren skal prioritere, så de åbenlyse problemer, arbejdsløshedsforsikringsområdet døjer med, bliver løst

Uanset hvilken regering, som skal lede landet de næste fire år, er der store udfordringer på arbejdsmarkedsområdet, som venter den kommende beskæftigelsesminister.

Set fra a-kassernes synspunkt er det vigtigt, at ministeren viser både mod og handlekraft til at rydde op i dagpengesystemet. Det er nødvendigt, fordi det efterhånden er sandt til i bureaukrati, og fordi dagpengenes værdi som produkt er blevet mindre og mindre.

Morten Kaspersen

Flexicurity er på vej væk

Det er med til at underminere det danske arbejdsmarkeds fleksibilitet og tilpasningsevne på konjunkturændringer. Hvis ikke vi har et arbejdsløshedsforsikringssystem, der er attraktivt nok, falder en vigtig del af forudsætningen for den danske model simpelthen væk.

Der er flere ting, som gnaver i fundamentet. Dels har det seneste dagpengeindgreb forkortet dagpengeperioden fra fire til to år og fordoblet genoptjeningsperioden fra et halvt til et helt år. Dels er dagpengene ikke fulgt med leveomkostningerne og lønudviklingen. Det betyder, at selv for de traditionelt lavtlønnede grupper er kompensationsgraden faldet faretruende.

Et system baseret på mistro

Oven i det har vi et dagpengesystem, som er reguleret i en grad, så det er direkte nedbrydende for hele arbejdsløshedsforsikringssystemet. Det gigantiske regelsæt er urimeligt, det er uhyggeligt kompliceret, og det er baseret på en sørgelig mistro til, at alle ledige vil snyde systemet, hvis de får lejlighed til det.

Derfor er det ikke nok at lave en kampagne, der skal mindske bureaukratiet og bøvet, som beskæftigelsesministeren prisværdigt nok har forsøgt. Ikke et ondt ord om det. Men et regelkompleks, der fylder næsten 22.500 A4-sider, bliver desværre ikke bedre af, at der bliver luget lidt ud i toppen af bunken. Tværtimod er der brug for, at hele systemet skal rives ned, gentænkes og bygges op igen baseret på sund fornuft og ikke mistro til de ledige.

Tre opgaver

Folketingsvalget skal derfor bruges til at vurdere, hvordan vi bedst muligt får de ledige tilbage i arbejde igen. Set fra

Konference 13. september i Odense

Velsignede markeds kræfter?

Jobskabelse, industriproduktion og økologisk omstilling er i centrum, når faglige tillidsfolk den 13. september i Odense mødes til den tredje »Kan det virkelige passe«-konference

Krisen har kostet tusindvis af produktionsarbejdspladser, men det danske samfund har brug for at fastholde fysisk produktion for at kunne eksistere. Det er udgangspunktet for en faglig konference, der afholdes i Odense den 13. september.

Bag konferencen står 45 fagforeninger og faglige organisationer i det

såkaldte »Kan det virkelig passe«-initiativ, som samler faglige tillidsfolk til landsdækkende konferencer, der udfordrer regeringens økonomiske og faglige politik.

Kan det virkelig passe, man blot skal tilpasse sig markeds kræfterne? Det er

spørgsmålet på den tredje konference.

- Det borgerlige folketingsflertal har i de sidste ti år haft en blind tro på, at markeds kræfterne i sig selv kan løse alle beskæftigelsesproblemer. Men den økonomiske krise har vist, at det er en illusion, siger Anders Olesen, formand for Byggefagernes Samvirke i København, der er en del af initiativet.

Byggefagene er en af de brancher, der er blevet hårdt ramt af arbejdsløshed. På konferencen vil Anders Olesen præsentere den plan for systematiske klimareoveringer, som Byggefagernes Samvirke har udviklet.

- Nødvendige klimareoveringer af boliger og bygninger finansieret gennem statsgaranterede lån vil kunne skaffe 20.000 job i byggebranchen årligt, uden at det koster statskassen en krone, siger han.

a-kassernes side kræver det, at den næste beskæftigelsesminister er villig til at løse tre afgørende opgaver:

Gør dagpengene attraktive igen

For det første skal dagpengene gøres til en mere attraktiv vare for medlemmerne. Drop derfor de bebudede dagpengeindgreb, og arbejd i stedet på at finde en fleksibel løsning, der er afhængig af konjunkturerne, og som også sætter kompensationsgraden i spil. Lige nu er dagpengene ikke en vare, som er attraktiv nok!

Riv systemet ned, og byg det op igen

For det andet skal systemet rives ned og genopbygges. Det er umuligt at lappe på et system, som selv dem, der administrerer det, ikke forstår til fulde, og hvor grundstenen er mistillid til de ledige. Det rigide regelsæt skal afløses af et system, der er nemt at administrere – for *både* a-kasser og kommunerne – og som er bygget op omkring en anerkendelse af, at de lediges højeste ønske er at få et arbejde igen, ikke at snyde systemet!

Genindfør fornuft og værdighed i aktiveringen

Aktivering er blevet en barok parodi på den aktive arbejdsmarkedspolitik. I alt for mange tilfælde bliver de ledige sendt ud i aktivering, som er meningsløs, virkningsløs eller direkte nedværdigende for dem. Lad i stedet de ledige lære noget fornuftigt i tiden, hvor de er ledige. Opkvalificér dem, eller skab arbejdstilbud, der er rimelige, og som bidrager til samfundet.

Umyndiggjort

Her gik jeg og var så naiv, at jeg på et tidspunkt troede, at man kunne stole på den information, man fik udleveret fra jobcenteret og a-kassen, når man bliver ledig.

Problemet er bare, at der er så ufatteligt mange informationer, man skal forholde sig til, at det, der sidder fast, er, hvad man SKAL, og hvornår man SKAL, for ellers ryger dagpengene. De øvrige regler er enten op til kommunen at tolke, eller også er det ens RETTIGHEDER, der bliver sprunget let hen over.

Så kan kommunen jo have en målsætning om at få folk jaget ud af systemerne så hurtigt som muligt. Det ser bedre ud i deres statistikker, så det, der før var et TILBUD til den ledige, bliver pludselig en hastesag at få gennemført, og i den anledning har jeg det ufattelige (u)held at kommunens TILBUD om aktivering, er gået hen og blevet TVANG. Ja sådan føles det i hvert tilfælde, når beskeden er, *"at hvis du ikke møder hos ANDEN AKTØR, så kan det få konsekvenser for din dagpengeret"*.

Den ANDEN AKTØR kommer ind i billedet, fordi jobcenteret har for mange "kunder" til de ansatte på stedet, så de lægger videre i systemet, hvor ANDEN AKTØR så er bestilt til at holde kurser i jobsøgning.

Det er det, jeg kalder TVANGSAKTIVERING. I min kommune er målsætningen at få ledige ud i en eller anden form for aktivering inden for en 12 ugers periode (her havde jeg læst mig til 39 uger i de udleverede papirer, men det er en maksimumgrænse, som kommunerne selv kan gå ind og rette nedad). Det foregår så ved, at folk møder op i grupper på fire til otte pr. sagsbehandler, og her tager man så en hurtig beslutning om, hvem der er berettiget til aktivering, og hvem der slipper, af forskellige årsager (såsom forventede job, ved kommende job-samtaler).

Der sidder man så og har en anelse svært ved at komme igennem med nogen som helst argumenter, når resten af gruppen sidder og venter på at slippe hjem igen eller har nogle

andre vigtige ting, der skal enerum til. Jeg blev i hvert tilfælde tromlet ned, da jeg overhovedet ikke var forberedt på, hvad mødet skulle handle om.

Så nu sidder jeg i saksen og er nødt til at møde op på den "aftalte" dag. Her sidder 16 andre arme stakler, der heller ikke slap, og historierne fra mødet med jobcenterets sagsbehandlere er nogenlunde ens. Ingen ønsker at være her. Heller ikke de, der selv har sagt deres job op af forskellige årsager. Derimod er personerne meget forskellige, og der er ikke meget andet, vi har tilfælles i gruppen, end en utilfredshed med jobcenterets håndtering af den enkeltes sag. Der er unge og gamle, "nyledige" og folk, der har gået ledige et halvt års tid (man er langtidsledig efter ét år). Folk med lidt eller meget erfaring, fra kontorer af forskellige slags, nogle få med "rigtigt" nedslidende arbejde, men hovedparten kommer fra mere eller mindre stillesiddende arbejdspladser, hvor computeren spiller en stor rolle i hverdagen. Det bliver "undervisningen" så også tilrettelagt efter.

Så har vi en "hjemmearbejdsdag" hver uge, og når jeg regner min køretid med på mødedagene, så er ungerne i institution i otte timer dagligt, selvom jeg er ledig. Det er utilfredsstillende og nedværdigende.

Forleden var der en af de fantastiske konsulenter, der kunne klare at undervise hele to hold ledige samtidig, og her på det andet hold var historierne fuldstændig magen til vores hold: tvunget til at være der alle til hobe. Selv hende, der har job fra om halvanden uge, skal deltage, hvis hun vil kunne modtage sine dagpenge.

Det er jo absurd, hvad man skal finde sig i som voksent menneske, under de perfide regler, der er skruet sammen i dag, uden hensyntagen til den enkeltes evner overhovedet. Ingen bliver spurgt, om der er andre ting, der kan hjælpe dem i gang, ingen tager hensyn til, hvor mange ledige der er pr. opslået job. Alle bliver puttet i den samme kasse og UMYNDIGGJORT.

rb

Der er ikke noget reelt valg: Stem blankt!

Et folketingsvalg er en vigtig anledning til at lade sin stemme blive hørt. Bedst ved at man kan stemme på et parti, der udtrykker og vil føre den politik, man mener er den rigtige.

Men det kræver at der er et parti eller kandidater, der har en sådan politik.

FV2011 er reelt blevet et valg mellem to blokke, mellem 'blå blok og rød blok', som i det amerikanske to-parti-system. Samtlige opstillede partier tilhører enten den ene eller den anden blok.

I hele rækken af afgørende spørgsmål er der imidlertid ingen forskel, eller kun nuanceforskelle, mellem VKO og S/SF/R/EhL.

Vi vil ikke betale! Lad dem der skabte krisen betale!

Vil man en anden politik i forhold til krise og velfærdsnedskæringer end 'Blå bloks' nedskæringer og 'Rød bloks' 'Vi skal arbejde mere', er der ingen at stemme på. Vil man ikke Bankpakke 1,2,3 +4 til fordel for de pengemænd og spekulanter, som skabte den økonomiske krise, der nu raserer på fjerde år, er der ingen at stemme på. Går man ind for en politik for at lade de rige betale krisen, for at lade de multinationale og monopolerne betale, er der ingen at stemme på ved dette valg. For 'Rød' og 'Blå' blok fører grundlæggende den begge den samme nyliberale politik, dikteret og besluttet af EU. Vil man ikke med i euro'en, vil man bevare de danske undtagelser og hen ad vejen helt ud af EU, er der ingen af blokkene at stemme på.

10 års terrorkrig er 10 år for meget! Vi vil ikke være med!

Danmark og danske soldater har snart været i krig i 10 år – i Afghanistan, Irak og senest i Libyen, hvor samtlige folketingspartier stemte for krig. I 10 år har Danmark deltaget i amerikansk ledte aggressionskrige mod først det ene land og folk, og så det andet. Krigene forsvares med at de skal skabe 'demokrati' eller skal 'beskytte civile'. Men der er ikke 'demokrati' eller det, der ligner, i Afghanistan eller Irak. Der er lakajeregimer, indsat af USA og NATO-krigskoalitionen. Og hvad angår beskyttelse af civile – så er der ingen ende på

USA's og NATOs bombedræb af civile, senest i Libyen. Tortur er blevet en sædvanlig foreteelse. De nye kolonikrige handler om olie; de handler om magt, om globale strategiske interesser. For nogle – som DF – er der tale om korstog mod islam.

Danmark er på de 10 år blevet gennemmilitariseret og forsynet med terrorlove, der indskrænker ytringsfriheden og kriminaliserer politisk aktivisme.

Ingen af de to blokke vil trække Danmark ud af de ulovlige krige, sige stop for krigen mod terror og annullere de udemokratiske terrorlove. 'Blå' og 'rød' blok er en garanti for mere krig og andet af samme slags.

Hvis man er for fred, for demokrati og ytringsfrihed, for venskab mellem folkene – er der ingen at stemme på!

Aldrig mere fascisme! Stop det morderiske ekstreme højre!

De sidste 10 år har skabt den forgiftede og forpestede atmosfære, som har fostret en højre-

ekstremistisk norsk masse-morder. Fra det 'pæne' Dansk Folkeparti eller det norske Fremskrittspartiet går der tråde til hemmelige loger som ORG eller regulære nazibander og tæskehold forklædt som hooligans – og trådene går også den anden vej. Ekstremhøjre vil have religions- og racekrig mod islam – og krig mod det 'multietniske' samfund. 'Blå blok' har gjort fremmedfjendtlighed til regeringspolitik, og 'rød blok' er med langt hen ad vejen.

Vil man have effektiv modstand mod højreanviddet og stop for hadpropaganda og fascistiske organisationer – så er der ingen at stemme på ved FV2011!

Vi ønsker VKO hen, hvor peberet gror! Men vi advarer mod at tillægge S/SF/R/EhL som blok en grundlæggende anderledes politik. Det vil der ikke være tale om, selvom det kaldes en helt ny politik. Derfor er der ikke noget valg ved valget. Derfor opfordrer vi til at understrege behovet for en reelt ny politik ved at stemme blankt!

ARBEJDERPARTIET KOMMUNISTERNE
August 2011

12 krav til en ny regering

1. Stop krigene NU! Velfærd til ALLE!

2. Job til de arbejdsløse, pladser til praktikløse!

Sæt miljøvenligt arbejde i gang: klimarigtig energi, renovering af skoler, boliger, veje, kloaknet m.m. Praktikpladser til alle – nu!

3. Arbejdstiden skal ned, ikke op!

Skrot løgnene om arbejdskraftmangel og ældrebyrde! Dagpengereget i mindst fire år – med ret til uddannelse! Forsvar reallønnen!

4. Ret til et liv efter arbejdet! Hænderne væk fra efterløn, pensionsalder og pensioner!

Genopret efterløn fra 60 år, folkepension fra 65 år! Fuld regulering og ligestilling på overførselsindkomster!

5. Gratis uddannelse til alle, lige rettigheder!

Drop forringelser af SU'en, en SU til at leve af! Drop nedskæringer i uddannelse! Afskaf brugerbetaling! Boliger til at betale! Nej til ungdomsarbejdsløshed!

6. Flere hænder til velfærd, ikke færre! Stop undergravningen af den offentlige sektor!

Ligeløn nu! Ingen privatisering af sundhed, det sociale område og offentlig administration! Lige adgang til lægebehandling! En velfungerende ældrepleje! Bedre vilkår for børnefamilierne! Stop nedskæringerne på samfundets svageste!

7. Kærlighed og solidaritet kender ingen grænser! Nej til diskrimination, fremmedhad og racisme!

Ingen pointsystemer eller 24-28-års-regler! Afskaf starthjælp og ubetalelige gebyrer! Asylsøgerne ud af centrene!

8. Stop kriminaliseringen af politisk, social og faglig kamp

Afskaf terrorlovene, lømmelpakken og andre særlove, der har undergravet danskerne retssikkerhed!

9. Stop det nyliberale EU!

Nej til monopolerne union! De danske forbehold skal fastholdes! Væk med europagten! Folkeafstemning om alle traktatændringer! Danmark ud af EU!

10. Danske tropper ud af Afghanistan NU – Stop krigen mod Libyen!

Stop krig og besættelser: Libyen, Irak, Afghanistan, Palæstina! Afslut dansk krigsdeltagelse NU! Stop militariseringen! Drag de skyldige i deltagelsen i ulovlige krige til ansvar! Drop indkøb af nye jagerfly! Danmark ud af krigsalliancen NATO!

11. Stop klimasnak uden handling!

Omstilling til vedvarende energi nu! Stop for CO2-kvotehandelen! Udfasning af fossile brændstoffer, nej til a-kraft! Nej til GMO-afgrøder! Stop militær og krige – de største miljøsyndere.

12. Stop skattelettelserne til de rige, beskat dem!

Beskat de multinationale virksomheder! Stop tilskud til kapitalen og støtten til storlandbruget! Drop kostbare privatiseringer og udliciteringer! Skær ned på voldsapparatet, bureaukrati og kontrol!

Vi vil hverken nedskæringer eller længere arbejdstid!

Der er en anden vej:
Lad de rige betale krisen!

Unge, ældre, mænd og kvinder:
Det rammer os alle! Stå sammen mod velfærdslagtning! Fællesskab og solidaritet!

KPnetTV - Videoreportager fra gaden

www.kpnet.dk | youtube.com/user/KPnetTV

Modgift mod de borgerlige medier

Kommunistisk Politik med posten hver anden uge

Pris for et halvt år (12-13 nr.) 375 kr.

Bestil hos

Forlaget Oktober, Egilsgade 24, kld., 2300 København S
mail: komp@apk2000.dk

- og følg med hver dag i KP-Netavisen www.kpnet.dk

www.apk2000.dk

NATO's krig for libysk regimeskifte

NATO's krig mod Libyen har taget sigte på et regimeskifte, selvom den er forklædt som en 'humanitær mission'

At få dræbt Muammar Gaddafi er nu det vigtigste krigsmål for NATO og 'oprørsregeringen', der har fejret indtoget i hovedstaden Tripoli, mens byens befolkning holder sig inden døre i frygt. Der rapporteres om summariske henrettelser af 'Gaddafi-loyalister'.

Racistiske 'oprørere' massearrestere, tæver og myrder sorte afrikanere, som beskyldes for at være 'lejesoldater', ofte simpelthen gæstearbejdere, som der var mere end tre millioner af før krigen. Plyndringer og kriminel bandeaktivitet flourer.

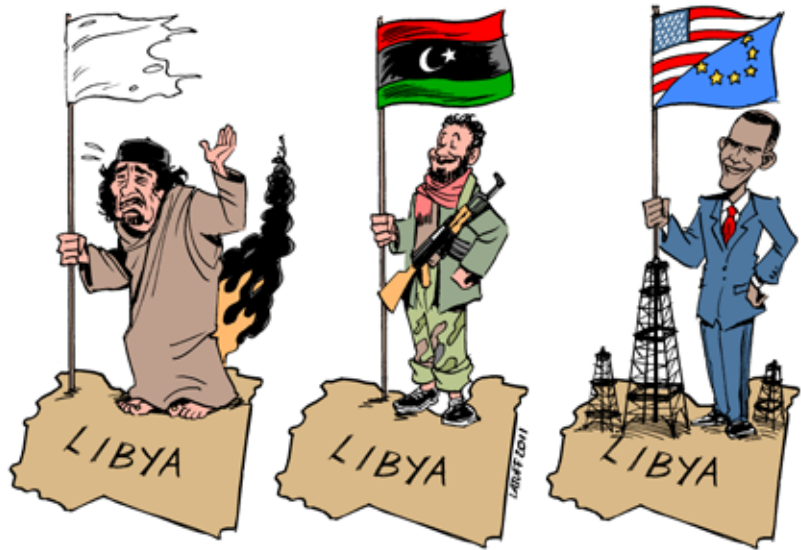
En af de få uafhængige rapportører fra Libyen, franskmænd Thierry Meyssan fra Voltaire Network, konstaterede lakonisk, da de udenlandske journalister blev flyttet fra Rixos-hotellet den 24. august:

"Tripoli er besat af oprørerne. Befolkningen er stuvet sammen i deres hjem. Ingen glæde, men terror. Ingen frihed; kun fremmed besættelse".

Ifølge oprørstalsmænd har krigen indtil nu kostet 20.000 libyere livet. Ødelæggelserne er omfattende. Oprørsregeringen Det Nationale Overgangsråd (NTC) vil nu flytte fra deres hovedkvarter i Benghazi til Tripoli for at understrege, at de er de nye magthavere.

Libyens politiske og sociale struktur er speciel. Gaddafi-regimet har i sine 42 år bygget sin særlige 'arabiske socialisme' med skiftende indhold på basis af aftaler med klanstrukturerne, uden et civilsamfund med politiske partier, faglige og sociale organisationer.

Derfor har personkulten omkring Gaddafi været en nødvendighed, og derfor er det nødvendigt for NATO og dets oprørere at slå ham ihjel. Da det ikke trods mange forsøg er lykkedes at dræbe ham ved bombardementer, er nogle af NATO's elitestyrker nu sat ind i jagten på Gaddafi. En dusør på omkring ti mio. kroner er udsat af en rig forretningsmand.

De imperialistiske NATO-magter har en lang historie for samarbejde og konflikt med Gaddafi-regimet og har ingen interesse i at bringe ham for en international domstol.

Nyliberalisme og sharia

I de områder af landet, som NTC kontrollerer, er en del af de sociale serviceordninger, som Gaddafis 'arabiske velfærdssamfund' tilbød, blevet suspenderet. Slagsmålet om krigsbyttet – ikke mindst de store olieressourcer (Libyen ligger oven på Afrikas største oliereserver) – er intenst. Et benhårdt nyliberalt regiment vil blive en realitet i 'det befriede Libyen'.

NTC har et udkast til en overgangsforfatning liggende parat. Første del af første paragraf etablerer sharia som basis for al lovgivning. Den indledes med følgende:

"Libyen er en uafhængig demokratisk stat, hvor folket er kilden til magten. Tripoli skal være statens hovedstad. Islam er Statens Religion og hovedkilden til lovgivningen er islamisk jura (sharia)."

Gaddafi og hans tilhængere har ikke opgivet kampen. De er nu indstillet på at føre langvarig guerilla-krig, og kampe og sammenstød har i de sidste dage fundet sted ikke bare i Tripoli, men også i andre byer. Militært er oprørsstyrkerne blevet spredt tyndt ud over landet.

USA's, NATO's og EU's mål var regimeskifte

FN-resolutionen, som blåstemplede NATO's no-fly-zone i Libyen, angiveligt for at 'beskytte civile', har hele vejen igennem været en parodi: NATO-kolonimagternes mål har været et regimeskifte, og specialstyrker og officerer fra NATO-landene har været aktive fra før dag ét og deltager nu i jagten på Gaddafi.

Den danske antikrigsbevægelse og hovedparten af den globale krigsmodstand afslørede de nykolonialistiske hensigter fra starten. De marxistisk-leninistiske kommunistiske partier som APK i Danmark fordømte krigen som en angrebskrig fra starten og afslørede FN's blåstempling som et bedrag.

Men samtlige danske folketingspartier tilsluttede sig FN-resolutionen, og samtlige støttede NATO's krig.

I Danmark trak Enhedslisten sin støtte tilbage efter stærkt pres. Alle andre partier – og både 'rød' og 'blå blok' – har deltaget i dækmanøvrerne, der skal forhandle en beskidt angrebskrig til en ædel mission. NATO's talsmænd fabler fortsat om at 'beskytte civile', mens NATO-personel har ført an i krigen på jorden.

FN's sikkerhedsråd har endnu engang vist sig at være et simpelt redskab for imperialistiske interesser.

Den såkaldte krig mod terror har nu været et helt årti, og der er stadig flere mål på den amerikanske imperialismes liste af 'slyngelstater'.

"Operation Mermaid Dawn": NATO's slagteri i Tripoli

Lørdag aften den 20.
august 2011 kl. 20 indledte
NATO-kommandoen
"Operation Mermaid Dawn"

'Oprørernes sovende celler' i Tripoli gik i aktion. Startsignalet blev givet i moskeernes højtalere, som blev brugt til at lancere Al Qaidas opfordring til oprør mod Gaddafi-regeringen, rapporterede den franske journalist Thierry Meyssan.

300 blev dræbt, 3.000 såret og hospitalerne overfyldt i løbet af natten. Søndag ankrede et NATO-skib op lige ud for Tripoli med 'oprørsstyrker' og våben. NATO-helikoptere, fly og droner bombede i alle retninger for at bane vej for 'oprørsgrupperne', der anføres af NATO-officerer. Ved 11-tiden søndag aften var yderligere 1.300 dræbt og 5.000 såret.

Kampen om Tripoli

Mandag fortsatte kampene med mange døde. De borgerlige medier og NATO-oprørerne skabte indtryk af, at Tripoli var faldet stort set uden modstand, at de kontrollerede byen og havde fanget nogle af Gaddafis sønner.

Det viste sig at være løgn, hvad der ikke er så overraskende, for de internationale nyhedsmedier har hele vejen igennem Libyen-krigen været mikrofonholdere for 'oprørerne' og NATO – ja, endnu mere: et stærkt krigsvåben i hænderne på den imperialistiske krigskoalition. Det gælder også for Al-Jazeera, der er baseret i selvherskerdømmet Qatar, hvis emir meget aktivt har støttet oprørerne.

Den NATO-styrede militære og propagandamæssige offensiv, der skulle få Tripoli til at gå under i frygt og overgive sig, har imidlertid fået nogle store ridser i lakken. Ikke mindst da Gaddafis angiveligt tilfangetagne søn mandag aften viste sig ved Rixos-hotellet og dets mediecenter for internationale journalister.

- Vi vil vinde, for befolkningen er med os, lød det sejrssikkert fra Saif Gaddafi.

Tirsdag morgen hævdede en tals-

NATO-bomber over Tripoli

mand for Gaddafi-regimet på BBC, at det igen kontrollerede 75-80 pct. af hovedstaden. Men intense kampe, ledsaget af konstante NATO-luftangreb, fortsætter.

Tirsdag aften stod det klart, at de libyske oprørere har erobret Gaddafis befæstede hovedkvarter Bab al-Azizya. Oprørerne – og et ukendt antal udenlandske specialstyrker – er efter massive NATO-bombardementer trængt ind i og kontrollerer nu hovedkvarteret. Det betragtes som et afgørende øjeblik i krigen og borgerkrigen.

Gaddafi har i en radioudsendelse erklæret, at det NATO-sønderbombede hovedkvarter er forladt som en 'taktisk tilbagetrækning'. En regeringstalsmand erklærer, at Libyen vil blive en "brændende vulkan og ild under fødderne på de indtrængende fjender". Oprørerne advares mod, hvad der vil ske, hvis de flytter deres regeringsmagt fra Benghazi til Tripoli.

Regimet siger, at det kan fortsætte kampen i årevis. Kampene i Tripoli har tvunget de fleste af indbyggerne til at opholde sig inden døre og drevet mange på flugt.

En talsmand for NATO erklærer, at militæralliancen fortsætter sin mission for at 'beskytte civile'. Det vil sige med fly, skibe, våben og hemmelige elitestyrker og instruktører på jorden i en fortsat krig og borgerkrig, der vil smadre landet endnu mere.

Ifølge Reuters har 30 lande i verden – dvs. USA, EU og deres klientstater som f.eks. Irak – nu anerkendt de libyske oprørsstyrkers Nationale Overgangsråd som den eneste legitime regering i det nordafrikanske land. Det vil også sige, at de fleste stater i verden, indbefattet Rusland, Kina, Sydafrika osv., ikke har gjort det.

NATO's krig – NATO's sejr?

NATO's lange luftkrig har utvivlsomt svækket den libyske hær alvorligt og muliggjort stormen på Tripoli, som ifølge NATO's scenarie skal være slutfasen. Ud over de kontinuerlige bombardementer har militærfolk fra NATO-lande og arabiske lande som Qatar bistået og uddannet oprørerne.

Der er ingen tvivl om, at stormen på Tripoli har været planlagt i månedsvis og fastlagt i detaljer af NATO.

Den libyske folkerevolution blev tidligt kidnappet af Frankrig, UK og NATO-magterne og forvandlet til en blodig borgerkrig med afgørende NATO-støtte til den ene side. NATO allierede sig med en broget skare af 'rebeller', fra starten bevæbnede, og har opbygget og udrustet deres hær.

Alle forslag og forsøg på at fastlægge en fredelig proces for overgang til et demokratisk og suverænt Libyen er blevet afvist. På trods af det forsøger de borgerlige medier at fastholde et billede af et folkeligt oprør, som det var tilfæl-

Libyens nye herskere dræber sorte, siger Den afrikanske Union

det i Tunesien. Men det er bedrag.

USA's, NATO's og de gamle kolonimagters krig mod Libyen har hele tiden haft et regimeskifte som mål, og under hele krigen har de forsøgt at slå Muammar Gaddafi ihjel, uden at det indtil nu er lykkedes. Det autokratiske Gaddafi-regime, der har vaklet mellem en progressiv og en pro-imperialistisk politik, har vist sig at have betydelig folkelig støtte. Ellers havde det for længst været forbi.

'Oprørerne' er en samling af pro-vestlige kræfter, afhoppere fra regimet, nogle klaner og fundamentalistiske islamister, skønt der også er en stærk folkelig basis i kravet om demokrati efter 42 års personkult-regime.

Hvis 'oprørerne' sejrer i kraft af NATO's krig mod Libyen, betyder det indsættelsen af et marionetstyre i landet – a la Karzai-regimet i Afghanistan. Og det vil betyde udsalg til multinationale selskaber af libysk olie og øvrige ressourcer.

'Oprørernes' sejr vil også betyde en langvarig NATO-besættelse af Libyen, evt. forklædt som FN's 'fredsbevarende styrker'.

De borgerlige mainstream-medier har siden krigens start udelukkende rapporteret NATO's og 'oprørernes' fortællinger. Selvom de for længst er afsløret som løgne – såsom at NATO beskytter og ikke angriber civile, eller de gentagne rapporter om Gaddafi-sønners død, for ikke at tale om forventningerne ved krigens start i marts måned om Gaddafi-regimets hurtigt forestående fald.

Deres fortælling om angrebet på Tripoli er en iscenesat propagandahistorie, hvor NATO's aktive rolle i kampene konsekvent forties. Det skal se ud som en 'folkerevolution', hvor oprørshæren modtages som befriere.

Brutale tyrkiske luftangreb i irakisk Kurdistan Målet for bombardementerne er de civile landsbyboere

Af Karsan Kardozi

Vedvarende tyrkiske luftangreb i Qandilbjergene i den kurdiske del af Irak nær grænsen til Iran har kostet mange dræbte og sårede. Den vestligt indsatte leder af det kurdiske Irak, Nechirvan Barzani, vil nu sende peshmerga-soldater til grænsen til Tyrkiet og Iran og opfordrer PKK til at nedlægge våbnene

Dette blogindlæg på themovingsilent.worldpress.com belyser baggrunden og hensigten med de barbariske tyrkiske angreb, der sanktioneres af NATO og de imperialistiske magter.

Mens verden er travlt beskæftiget med krigen i Libyen og NATO's daglige bombardement af Tripoli, har et andet NATO-medlem, Tyrkiet, travlt her i det irakiske Kurdistan med at bombardere landsbyer og veje i og rundt om Qandilbjergene i Kurdistan-regionen. I dag (23. august 2011) er det fjerdedagen med disse tyrkiske bombardementer, hvis sigte angiveligt er PKK-baser. Men der er mange ofre blandt de civile. For bare to dage siden dræbte bomberne en familie på syv mennesker, som i en bil var på vej til deres gård, og som aldrig nåede frem.

Siden bombardementernes begyndelse har civile forladt deres hjem i sådan et omfang, at kun få fortsat er blevet boende i landsbyerne ved Qandil. De fleste af dem bor nu i flytningslejre, og de flestes ejendom, gårde, kvæg og huse er blevet tilintetgjort af militærets bomber.

I en samtale med en ven her rejste følgende spørgsmål sig: "Hvorfor bomber Tyrkiet i højere grad landsbyboernes huse, gårde og kvæg og ikke selve PKK, som angiveligt er målet for bombardementerne?"

Svaret er meget simpelt: I årtier har

Tyrkiet forsøgt at nedkæmpe PKK uden succes, bombningen alene rækker ikke til at vinde sejr. Derfor en omjustering af strategien: Man vil vende befolkningen i Qandil (som skal være PKK's livslinje for forsyninger) imod PKK, ved at de bebreyder PKK den elendighed, de militære angreb har forvoldt dem. I samme ombæring eliminerer man en rekrutteringsmulighed for PKK ved at gøre Qandil-området ubeboeligt.

Hvis der ingen landsbyer er, vil der ingen civilbefolkning være, og derfor heller ingen livslinje for PKK. Tyrkiet har tidligere taget brug af lignende strategier i midthalvfemserne i Nordkurdistan, men det er første gang, at civilbefolkningen i Sydkurdistan gøres til offer i sådan et omfang, som tilfældet har været.

Jeg fortalte min ven, at Tyrkiets nylige handlinger mindede om filmen *Burn* (Gilo Pontecorvo, 1969), og i særdeleshed Marlon Brandos figur i filmen. Brando spiller sir William Walker, en britisk kolonialist udsendt af Royal Sugar Company på en mission til et caribisk land for at nedkæmpe en revolte mod det britiske imperium og sørge for, at dronningen får sukker i sin te.

Efter en bitter kamp mod guerillaerne med mange sårede og dræbte når han til den konklusion, at den eneste måde, hvorpå opstanden kan besejres, er ved at afskære deres livline til forsyninger. Derfor ændrer han taktik. I stedet for at bekæmpe oprørerne begynder han at bekæmpe de civile ved at afbrænde alle landsbyer i rebellernes territorium og massakrere civile. Så venter han og ser, for tiden er på hans side.

En ændring i strategien: Oprørernes forsørgelseskilder skal beskadiges, og det gør han ved at terrorisere hver enkelt landsby i rebellernes territorium, ved at udføre tortur og massakrer på de civile landsbyboere. Og bare se: Opstanden hører op, uden livlinen stopper oprøret. For en essentiel rolle for overlevelse for enhver guerilla-kamp er nemlig forsyningsfaktoren. Og derfor

Netavisen

**Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag**

**Følg også med i
KPnetTV**

www.kpnet.dk

er det i højeste grad nødvendigt, at der er huse, veje, landsbyer, og allervigtigst en civilbefolkning.

Hvad ville sir William Walker sige om Tyrkiets nuværende strategi, og hvad ville hans råd være til de nye tyrkiske generaler i Ankara? Bare forestil jer, at han sidder ved et bord sammen med dem, bøjet over et kort og forklarer, hvordan PKK kan besejres:

”Ærede kollegaer, vi må erkende, at hvis vi skal eliminere PKK, så er det ikke et spørgsmål om, at vi er bedre, klogere eller modigere end dem, det er ganske simpelt, fordi vi har flere våben, mere teknologisk avanceret udstyr end dem og flere soldater.

Desuden må vi erkende, at vore soldater enten kæmper for lønnen, eller fordi hans land tvinger ham til det. Guerillaen derimod kæmper for at realisere en vision, og derfor er han i stand til at producere 20,30,50 gange mere energi i forhold til vore soldater, og derfor virker de stærkere.

Hvad har en guerilla at miste ud over sit liv? Soldaterne har derimod meget at miste: kone, børn, elskerinder, huse, karrierer, opsparinger, personlige fornøjelser og private forhåbninger, sådan er livet og menneskenes moral.

Lad os antage, at PKK udgøres af 5.000 guerillaer, våben, ammunition, men ingen højteknologiske våben. Tyrkiet er medlem af NATO, har en stor hær, moderne våben og udstyr, men alligevel har dette militær i årtier ikke formået at nedkæmpe PKK. Hvorfor?

Fordi deres baser er placeret i Qandil-bjergene. Og i Qandil-bjergene er forudsætningerne for overlevelse ikke ideelle, der er få og ingen større veje, men alligevel er det her, at guerillaen har slået sit hovedkvarter op.

Forstår I – heroppe på toppen af disse bjerge er der en håndfuld små landsbyer. I dette grænseland er folk fattige, og de har altid været ofre for væbnede politiske stridigheder. Ydelserne fra regeringen er få, de har heller ikke meget at miste bortset fra deres eksistensgrundlag, huse, gårde og liv. De hjælper guerillaerne, de er deres håb. Disse landsbyer er roden til guerillaens overlevelse. Det er denne rod, der må skæres over, og vi må skære dem over for at tilintetgøre PKK's livline.”

Oversat af nudem.dk/KP

Tyrkiet fortsætter bombningerne i irakisk Kurdistan
- ROJ TV skal forhindres i at rapportere

Retssagen mod Roj-TV Fey-kurd: Vidneudtagelse en skandale

Af Fey-Kurd

Udvalget af vidner i Roj TV-sagen er en skandale for det danske demokrati og retssystem

Til retsmødet i Roj TV-sagen den 23. august blev 21 af Roj TV-forsvareren Bjørn Elmquists vidnebegæring pure afvist af anklagemyndigheden med den begrundelse, at de ”er uden betydning for sagen”.

I stedet er det via nyhedsbureauet Firat News kommet frem, at anklagemyndighedens egne vidner i sagen ikke har helt rent mel i posen.

Det ene vidne, Yasin Benek, er anholdt i en narkosag i juli måned i Tyrkiet. Ifølge flere medier menes han også at stå bag bombning af en boghandel i 2005 sammen med militærofficer, Ali Kaya, og hans underordnede, Ilker Demir.

Yasin Benek er, sammen med landsbyvagt-leder Hazim Babat, der også er

indkaldt som vidne mod Roj TV i Københavns Byret, involveret i en operation den 12. marts i byen Sirnak, hvor ni guerillaer mistede livet. Desuden er Hazim Babat i Tyrkiet blevet dømt for at have brændt seks civile mennesker i levende live.

”Vi kan ikke få det til at hænge sammen. Forsvarerens vidner afvises, mens mordere og narkodømte bliver godkendt som troværdige vidner i den højtprofilerede Roj TV-sag, hvor ikke alene kurdernes stemme sidder på anklagebænken, men også ytringsfriheden. Det er ærekrænkende for os kurdere at være vidner til,” udtaler FEYKURD – Sammenslutningen af de Kurdiske Foreninger i Danmark.

Videre udtaler FEY-KURD, at ”det er absurd og en skamlet for Danmark, at ytringsfriheden skal dømmes og indskrænkes på basis af vidneforklaringer fra mordere og forbrydere. Vi håber, at retten tager disse indicier alvorligt og dømmer derefter.”

Om landsbyvagter

Ifølge tal fra det tyrkiske indenrigsministerium fra 2006 begik i alt 5.000 landsbyvagter lovovertrædelser og menneskerettighedskrænkelser i perioden 1985-2006. Flere tusinde landsbyvagter var indblandet i forbrydelser som narkotikahandel, voldtægt, organiseret kriminalitet, likvideringer og angreb på ubevæbnede, PKK-venlige landsbyer.

I et svar på en forespørgsel i det

tyrkiske parlament stillet i marts af Aysel Tugluk, parlamentsmedlem for det pro-kurdiske DTP, forklarede indenrigsminister Besir Atalay, at man kun har iværksat retsforfølgelse af 975 landsbyvagter, som alle var blevet afskediget. I samme svar oplyste ministeriet, at der i alt er 71.907 landsbyvagter i tjeneste anno marts 2009.

Nudem.dk

Den økonomiske krise strammer til

Af redaktionen, Nettmagasinet Revolusjon (Norge)

Den økonomiske krise strammer til. Panikken hænger igen aktiemarkedene. Oslo Børs er faldet fra godt 450 point til 350 point.

Det bratteste fald skete i de første uger af august. Halvanden uge efter at kursfaldet startede fredag d. 31. juli, havde børsen tabt mere end 21 pct. Definitionen på krak er, når børsen falder 20 pct. eller mere inden for et kort tidsrum.

Krisen, der bankede på i 2008, har været mere eller mindre permanent i store dele af EU, i USA og Japan. Den kortvarige opgangsperiode for tysk og amerikansk økonomi er allerede ved at vende til en ny recession. Eurosamarbejdet er i overhængende fare for at bryde fuldstændig sammen.

Kapitalismen befinder sig i dag midt i den alvorligste krise siden den store depression, der prægede verdensøkonomien i 1930'erne. Vi er på vej ind i en ny og endnu mere omfattende depression, som vil udløse nye oprør og revolter. Norge slipper ikke fri i det lange løb.

Dæmningen brister

Efter den historiske nedgradering af USA's kreditværdighed og åbenbaringen af tilstanden i endnu et af EU's fallitboer, Italien, er de store ord om, at "vi nu er nu kommet gennem finanskrisen" og "der er kommet ny fart i verdensøkonomien", forstummet. Dæmningen af papirpenge, som skulle standse syndfloden, ligner mere og mere flydende cellulose.

For hver gang Den Europæiske Centralbank (ECB), den amerikanske regering og Federal Reserve pisser i bukserne for at holde varmen, bliver effekten stadig mere kortvarig. De desperate forsøg på at udsætte krakket gennem ny lånoptagning og fuld fart på seddelpressen hjælper mindre og mindre. Renteniveauet er allerede så tæt på nulpunktet – i sig selv et vidnesbyrd om en alvorlig krise – at centralbankernes styringsmuligheder snart er ikkeeksisterende. Reallønnen daler, og arbejdsløsheden stiger; "hjulene holdes i gang", ved at folk fristes eller tvinges til at optage mere privat gæld for at få ender-

ne til at mødes.

Eftersom renten ikke kan sættes yderligere ned, har Federal Reserve taget det ekstraordinære skridt at love, at den vil ligge på dagens lave niveau i to år frem. Om dette beroliger ejendomsinvestorerne en stakket stund, så har det samtidig amputeret handlingsrummet for den amerikanske centralbank i 24 måneder frem.

Spillekasino

På trods af, at spekulanterne langt hen ad vejen har fået skylden for finanskrisen, bliver lidt gjort for at begrænse kasinospillernes optionsfester og *short*-salg. Forståelig nok, i og med at croupiererne er de samme storbanker, der forlanger løsepenge af sine regeringer, når det kniber.

Derivatmarkedet er et fiktivt, elektronisk spillekasino, som repræsenterer "værdier", der er ti gange større end alle verdens landes bruttonationalprodukt. Der er tale om beløb i størrelsesordenen seks hundrede tusinde milliarder (600.000.000.000.000) dollar.

Dette er et marked skabt af de samme banker, som "for enhver pris" bør redendes med skatteydernes penge. Gennem optioner kan man spekulere og tjene penge på, at markedet vokser, falder eller står stille. Indgangsbilletten er også lavere end ved ordinære aktiekøb. Dette *fleksible* system bidrager selvsagt til enorm ustabilitet i et allerede vaklende system.

Krisen har sin underliggende årsag i, at den købekraftige efterspørgsel hænger efter varemængden, der kastes ud på markedet. Men spekulative finanstransaktioner skaber chokbølger – nogen styrede, andre mere tilfældige – som bliver den udløsende faktor. På overfladen ser det dermed ud, som om det er spekulation og "uansvarlig" kapitalisme, der er skyld i krisen, ikke systemet i sig selv.

Blytung redningsvest

Finansdepartementet i USA er i virkeligheden fallit. Specielt oven på, at Bush og Obama har hældt tusinder af milliarder offentlige midler ud for at redde bankerne og føre flere krige, er USA verdens mest forgældede land. Både gælden og budgetunderskuddet er astronomisk. Sådan set så burde alle kapitalismens normale mekanismer føre til, at dollaren ikke kun blev svækket, men sank som en sten og blev erstattet med en anden verdensvaluta.

Men den amerikanske dollar støtter sig på verdens stærkeste militærmagt. USA er det eneste land, som er i en stilling, hvor man ustraffet kan "lave" penge, fordi landets valuta påtvinges hele resten af verden, om nødvendig med militærmagt. På denne måde er USA både verdens største debitor, men også verdens største kreditor.

USA har stadig magtmidler (f.eks. gennem Den Internationale Valutafond, olieaktiverne osv.) til at manipulere dollarkursen. Dollaren er svag, mest som følge af styret spekulation, som på et passende tidspunkt vil sørge for, at den styrker sig igen. Dette ved finanskapitalen instinktivt. Ved ethvert nyt børsfald eller kriseudbrud ser vi derfor ikke en flugt fra den svage dollar, men *til* den. Ironisk nok så bliver den vakleborne dollar dermed anset som en tryk havn i urolige tider, noget som bidrager til at holde dollaren oppe på bekostning af andre valutaer.

Situationen er anderledes på varebørserne. Investorer, der opererer i realøkonomien, styrer uden om valuta- og derivatmarkederne og vælger sikrere placeringer som guld og landbrugsjord. Guldprisen nærmer sig nu en historisk rekord på 2000 dollar per uns, hvilket er en femdobling i løbet af få år.

Boblen Norge

Norge står stadig væk gunstigt takket være olieformuen og fravær af negativ statsgæld. Daværende finansminister Kristin Halvorsen (SV) forsynede i

2008 alligevel for en sikkerheds skyld bankerne med statsgaranterede penge.

Værst var kriseudslagene i byggebranchen, hvilket i sin tur sørgede for, at boligboblen kunne blæse sig endnu mere op, fordi mange byggeprojekter blev sat i venteposition. Men som statsminister Jens Stoltenberg måtte erkende i juli, efter at hans regering i lang tid pralede af, at Norge er sluppet uden krisen: *"Vi må ikke have nogen illusioner om, at Norge ikke vil blive ramt, hvis der kommer et nyt tilbageslag i international økonomi."*

Også den nye direktør for Finanstilsynet er urolig: *"Det er grund til at se med bekymring på den gældsopbygning, vi ser i husholdningssektoren, og den kraftige boligprisvækst, vi har haft de sidste år. Dette er en kilde til fremtidig ustabilitet,"* siger direktør Morten Baltzersen til Dagens Næringsliv den 20. august.

Efter nye store oliefund i Nordsøen fabler borgerskabet og økonomerne

ikke desto mindre om fortsat højkonjunktur og strålende fremtidsudsigter. Kåre Valebrokk beskriver Norge som "en fuldrigger i oprørt hav", som uanfægtet stævner frem gennem brodsøerne.

Social uro, oprør og krig i vente

Som sædvanlig må vi udenlands for at høre om mere seriøse økonomiske betragtninger. Dr. Nouriel Roubini, økonomiprofessor ved Stern School of Business, spår voksende social uro og oprør verden over. Oprørene, som har fundet sted i Mellemøsten, Storbritannien og Kina, vil sprede sig til andre lande og til både de udviklede og fremvoksende økonomier, mener økonomiprofessoren, også kendt som Dr. Doom. Han fik tilnavnet, fordi han var en af de yderst få borgerlige økonomer, der forudså kollapset i 2007-2008:

"Raseriet drives af de samme fakto-

rer overalt: øget ulighed i samfundet, fattigdom, arbejdsløshed og håbløshed," siger Roubini ifølge Globes: *"Tilmed verdens middelklasse føler presset fra reducerede indtægter og svækkede muligheder."*

Han peger på, at kapitalismen som system fortsætter med at befinde sig i en krisetilstand, indtil der gennemføres omfattende reformer af dagens systemer.

Men ingen strukturreformer inden for rammene af kapitalismen vil kunne løse den globale krise. I sidste instans så er det bare massiv ødelæggelse af produktivkræfter, som vil give kapitalismen håb om en revitalisering. Det er næppe tilstrækkeligt med de mange regionale og lokale krige, som imperialismen iværksætter.

Vi er fremdeles i startfasen af den værste krise i næsten hundrede år. Krisen i 1929 førte til fascisme og verdenskrig. Det kan også blive udgangen på den nuværende krise.

FV2011 og Vestsahara

Af Peter Kenworthy, Vestsahara-gruppen, Afrika Kontakt

I en valgkamp som den igangværende, hører man ofte regeringens eller oppositionens forslag til nye indenrigspolitiske tiltag. Hvad man langt sjældnere hører, er hvad partierne har tænkt sig at gøre ved udenrigspolitiske spørgsmål som Nordafrika – herunder den 35 år gamle konflikt i Vestsahara - som ikke synes at have direkte indenrigspolitisk relevans for Danmark.

Vestsahara har siden 1975 været ulovligt besat af Marokko, der til stadighed bryder menneskerettighederne overfor Vestsaharas oprindelige befolkning, med tæv, tortur, og drab af kritikere af besættelsen. Ikke mindst under og efter den fredelige opstand i oktober sidste år, som faktisk var den første af de Nordafrikanske opstande – før Tunesien og Egypten.

Ingen stater eller internationale instanser anerkender Marokkos besættelse af Vestsahara som værende legitim, og det ulovlige i Marokkos besættelse har FNs sikkerhedsråd, FNs Generalforsamling, og den Internationale Domstol, gentagende gange stadsfæstet i rapporter og i

over 100 resolutioner.

Altså et soleklart eksempel på en konflikt, hvor enhver regering der ønsker at udbrede menneskerettighederne, principielt set burde støtte Vestsaharas undertrykte befolkning. Men sandheden er en anden.

"Jeg har tit undret mig over, at ingen danske regeringer har taget initiativer til fordel for Vestsahara, for der er ingen tvivl om, at alle politiske partier har sympati for sagen, og Danmark vil gerne profilere sig på, at være de små landes fortalere – foruden, at Danmark jo er en stor støtte af FN", siger journalist Ingrid Pedersen, der har fulgt Vestsahara-konflikten siden slutningen af halvfjerdserne, til Afrika Kontakt.

Vestsaharas befrielsesfront, Polisario, er da derfor også klare i deres krav til en mere offensiv politik fra en kommende dansk regering, uanset om den bliver "rød" eller "blå". "Polisario kræver at en danske regering, uanset partifarver, handler for at fremskynde afkoloneringen af Vestsahara. Danmark

Udelukket fra valget

må gøre mere for at presse Marokko til at stoppe menneskerettighedsovertrædelserne i det besatte område i Vestsahara, samt Marokkos udnyttelse og tyveri af Vestsaharas naturressurser", udtaler Polisarios repræsentant i Danmark, Abba Malainin, til Afrika Kontakt.

Ifølge Ingrid Pedersen, vil en støtte til Polisario, og en anerkendelse af Vestsaharas eksilregering, også kunne bekræfte, at de partier der udgør en kommende regering, mener hvad de siger om at støtte de demokratiske kræfter i Nordafrika.

"Det vil være en stærk markering af, at Danmark støtter de små imod de store, og støtter internationale retfærdighed og lovlighed, og en ny danske regering bør demonstrere, at den støtter de uafhængighedsbevægelser, der bruger diplomati og forhandling i stedet for vold og terror for at opnå deres mål".

Forkortet af KP

Feriehilsen fra Tyrkiet

Saftevand eller salatdressing

Sommerferietiden er forbi, men her er en hilsen fra de varme lande

Vi er ikke som sådan en hel kernefamilie samlet hernede, men har af hensyn til, at kæresten og mig endnu ikke er myndige, medbragt min lettere håbløse single-far samt to af hans gode venner.

Til tider opstår der visse episoder, hvor jeg og min kæreste føler os hensat til at tro, at vi deltager i nyindspilningen af filmen *"Fars fede badeferie"* med Chevy Chase.

I ugens løb har vi to unge lagt øre til spandevist af formaninger fra Hippian Flemming, hans kone Vivian samt min far Jacob, hvoraf de to sidstnævnte begge nedstammer i lige linje fra "Nåh-generationen".

Vi har aften efter aften måtte høre om, at de ved bedre og bla, bla, bla, og at det derfor er meget vigtigt, at vi lytter og tager ved lære, hvis vi vil begå os fornuftigt i dette fremmede land, hvor kulturen og sproget er anderledes end derhjemme.

Dertil er der blevet krydret med deres politiske synspunkter, hvor i hvert fald én sætning har sat sig fast i mit sind:

"Tanja og Henrik, i politik er ting ikke altid, hvad de udgiver sig for at være. I skal være kritiske over for, hvad I hører, ser eller læser, man kan ikke bare blindt stole på sin intuition."

Forleden dag trækker Flemming og min far så af sted med en lyserød damecykel gennem bybilledet for at handle lidt fornødenheder. Deres beklædning er bar mave, korte bukser og så blege ben, at enhver tyrker vil tro, at de har ligget badet i klorin natten over. I sandhed et ømt syn for os teenagere, der trods kraftige hentydninger til beklædning samt valg af transportmiddel blev fejret til side med et "Nååårh ja, men det går jo nok, og hvis I har lyst til at tage med, er I velkomne".

– Det havde vi så ikke lige og takkede pænt nej tak til at blive udstillet på

hovedgaden sammen med dem, så af sted i den værste middagshede gik det altså med damecykel, højt humør og struttende ølmave.

Et par timer senere returnerer de to levende eksemplarer på dansk turisme, vi ser det fra altanen på lang afstand, slæbende på den let slingrende damecykel, badet i sved. Deres tidligere så blege kroppe har på dette tidspunkt antaget en grad af rødme, som selv en indianer ville misunde. Cyklen er overlæstet med to rammer halvliters øl samt et lille indkøbsnet, som de fremviser, da de når frem. "Se, vi har også købt lemon-juice," udtaler de i kor med en vis stolthed i stemmen.

Vi er ikke vildt imponeret og giver udtryk for, at en ramme dåsecola nok ville have passet os bedre, hvilket får Flemming til at skrue låget af lemon-juicen og udbryde, at juice er fantastisk, hvorefter han napper en ordentlig slurk.

Hans ansigtsudtryk er i minutterne efter meget svært at beskrive, men det skifter lidt imellem "Se, jeg har lige spist en hel citron i én mundfuld" til "Hvor svært kan det være at tulle en halv liter eddike".

Der spyttes, hostes og harkes, og han konstaterer højlydt: "Føj for den lede, jeg tror, vi fejlagtigt har købt koncentreret saftevand". Resolut hælder han en mindre portion op i glas, som spædes med rigelige mængder fra den vandhane, vi for nogle dage siden blev

belært om absolut ikke egner sig som drikkevand.

Scenen gentager sig, mens vi målløse kigger på: samme ansigtsudtryk, hosten og spyttet. Henrik indskyder forsigtigt en bemærkning: "Jamen du må da slet ikke drikke det vand, mon ikke det er derfor, det smager forkert?"

Hvilket får Flemming til at gå helt i sort: Ud i vasken med det glas, og et nyt bliver fyldt klar til én ny smagsprøve. Vi andre når lige i farten at konstatere, at han i sin forvirring atter fylder glasset med vand fra den forkerte hane og får stoppet ham tidsnok til at undgå den potentielle bakteriebombe.

På dette tidspunkt blander min far og Vivian sig og udtaler samstemmende, at "Nåh, men så er det nok ren citronsaft, der er tale om", hvilket hårdnakket benægtes af Flemming.

I et sidste desperat forsøg på at lande diskussionen om, hvad der er gået galt her, vælger min far at læse etiketten på flasken, hvor der under det tyrkiske navn er skrevet LEMON SALAT DRESSING.

Det er på dette tidspunkt, både kæresten og mig tænker, at hvad blev der af at forholde sig kritisk til informationer. Læs/se dog, hvad det er, inden du blindt tror på, at du har fat i det rigtige.

– Ergo det er tydeligvis ikke kun i politik, at ting ikke altid er, hvad de udgiver sig for at være.

Jesper Klein var stor

Af Anne Marie Helger

Kan det være rigtigt? At Jesper ikke lever mere? Er det nu, det smuldrer igen? Skuespilleren Anne Marie Helgers mindeord på Modkraft om kammeraten og kollegaen Jesper Klein

Vil du skrive mindeord for Jesper Klein? Hjertet står stille! Åndenød! Kan det være rigtigt? At Jesper ikke lever mere?

Men Jesper Klein og mig, vi er jo samtidige. Det kan da ikke passe, det er jo hele ens opvoksningsfundament! Er det nu, det smuldrer igen?

Ja, det er det så.

Man er kommet i Farvel-alderen. Hårdt at »se i ørerne«, men det er de benrå omstændigheder.

Næste gang er det måske mig?

Selv om Jesper og jeg har optrådt sammen ved et hav af arrangementer, så kendte vi slet ikke hinanden personligt!

Jesper var en meget sky og privat mand, som man ikke sådan fik adgang til.

Så der er mange, der kan fortælle mere tæt på end jeg. Mon ikke der er meget at berette om så stor en personlighed? Så original og enestående oprindelig en ægte egenartet kunstnersjæl som Jesper Klein.

Hans mage findes ikke og genopstår aldrig!

Hvor heldigt at have så mange minder fra alle de mange gange, vi har stået på scenen både sammen og hver for sig, men i den samme sags tjeneste.

Senest foran Christiansborg. Jesper blev hædret og forgyldt, og med rette, af Fredsaktivisterne.

En fredens frontkæmper af de renhjertede, det var Jesper som formand for »Kunstnere for fred«.

Men også for alverdens andre sager kæmpede Jesper Klein.

Jesper Klein 13.11.1944-22.8.2011.

Ved støttekoncert for Irakerne i Brorsons Kirken 2009

Jesper og jeg stod tit der i silende regn på en eller anden faldefærdig scenekonstruktion eller på en stormomsust, slaskvåd blokvogn og kæmpede mod diverse magthaveres iskold overgreb – imod kynisk udbytteri og diverse obskure uretfærdighedsmassakrer – og så på hinanden og grinede!

Er du nu der igen? Ku' de ikke finde nogle nye, nogle yngre?

Altid på de svages side, imod uret og udbytning!

Ingen gik forgæves, når de havde en vigtig sag og lige stod og sådan manglede en kunstner til at optræde. En konferencier, en oplægsholder, en taler – en, der kunne få folk til at spidse ører og komme til at græde og grine og forstå, at det her var sågu værd at engagere sig i og ofre sig for.

Jesper stillede op – han kunne ikke andet, tror jeg. Han var drevet af en ubetvingelig indre kraft.

Mens Lykke levede, tror jeg rent ud sagt heller ikke, han havde noget andet valg.

Hvorfor gør vi det?

Hjælper det nogen eller noget?

Hvor var det sidst, vi sås, og hvad opnåede vi ved den manøvre?

Holder det aldrig op?

Vist så, nu ses vi ikke mere derude i fronten, Jesper og jeg.

Men han er der med Lykke ved sin side, og det er en trøst!

Gode mennesker og store kunstnere dør heldigvis aldrig!

Jesper Klein var så sandelig ikke spor klein. Han var stor! Meget større, end vi tror!

Kærlig hilsen
Anne Marie Helger

Oktober Bogbutik i København lukket af oversvømmelse

Oktober Bogbutik & Galleri i Egilsgade har været lukket siden det store skybrud i juli, der beskadigede det vold. Flere tusinde bøger, maskiner og andet har måttet kasseres.

Butikken står nu tom mens en større renovering af gulv og andet skal påbegyndes.

Der er ingen tidsramme for, hvornår den atter kan tages i brug. Der kan gå måneder.

Vi vil selvfølgelig orientere om,

hvornår den kan genåbnes.

Vi beklager hvis man er gået forgæves!

Oktober Bogbutik & Galleri
Egilsgade 24, kld.
2300 Kbh S

Valghærværk - af hvem og til hvis fordel?

Den tyrkiskfødte Yildiz Akdogan fra Socialdemokraterne har fået en del af sine valgplakater vandaliseret af ukendte gerningsmænd. De har påklæbet stickere, der fortæller, at "demokrati er hykleri", og at "lovgivning tilhører Allah". Det har fået Akdogan til at indgive politianmeldelse, og såvel presse som andre indvandrerpolitikere såsom SF'erne Özlem Sara Cekic og Kamal Qureshi mener, at det er det islamiske Hizb ut-Tahrir, der står bag. Selv afviser partiet ethvert kendskab.

Det virker da også lidet sandsynligt, at det skulle være Hizb ut-Tahrir. Det er ikke dets metodevalg, og alle kender i forvejen partiets negative holdning til det borgerlige demokrati, så hvad skulle sådan en gang klisteri dog kunne gøre yderligere? Måske lidt medieomtale, men alligevel.

Derimod er det noget lettere at se den store interesse, som en desperat højrefløj, der har vundet tre valg på antimuslimsk hetz, det, som hadpropagandisterne kalder "værdikamp", har i at bringe "det islamistiske spøgelse" ind i valgkampen.

Der gik da heller ikke lang tid, før billeder af "aktionen" var spredt på antimuslimske hadesider som Stop Islamiseringen af Danmark og Uriasposten - sammen med det obligatoriske "venstreradikale" hærværk mod Dansk Folkepartis plakater.

Der er stemmer i at spille den forfulgte eller ramte. Fra en trængt dansk højrefløj med Breivik-sympatisører kan man vente sig alle former for selviscenesatte aktioner, der via eksponering i massemedierne, som højrefløjen også dominerer, skal skabe sympati for dens reaktionære politik

Carsten Kofoed
carstenkofoed.dk

Valg 2011: Skal EU have mere magt?

Uanset valget vil EU lægge linjen for den økonomiske politik i Danmark. Derfor må det nye Folketing bryde med Europagten eller sende til folkeafstemning, udtaler Søren Søndergaard fra Folkebevægelsen mod EU

Danmarks økonomiske politik bliver et centralt spørgsmål i den kommende valgkamp, som statsminister Lars Løkke Rasmussen netop har sat slutdato på: torsdag den 15. september.

- Danmarks økonomiske politik afgø-

res desværre ikke af, hvem der sidder på ministertabureterne. Tilslutningen til europagten betyder, at den økonomiske politik skal planlægges, samordnes og overvåges i EU. Og EU's magt bliver kun endnu større, hvis det franske forslag om en euro-regering går i gennem. Derfor bør det nye Folketing enten bryde med europagten eller i det mindste sende den til folkeafstemning, så befolkningen kan få lov til at træffe beslutningen, udtaler Folkebevægelsens EU-parlamentariker, Søren Søndergaard, som tilføjer:

- Med andre ord er et af valgets hovedspørgsmål: Skal EU bestemme endnu mere?

Yeessss - ophold til Bipjeet og hendes søn

En opringning fra Udlændingestyrelsen: Bipjeet Kaur har fået arbejds- og opholdstilladelse i endnu et år, - brevet er på vej. (Er nu ankommet og vi tør skrive ud)

Støttekredsen vil dog arbejde videre på, at Bipjeet og hendes lille dreng får asyl eller opholdstilladelse af humanitære grunde. Det er vigtigt at flygtninge har ret til at opnå beskyttelse af deres liv og helbred - hvad enten de som Bipjeet er i stand til at forsørge sig selv eller ej.

Men i dag (og i morgen) soler vi og Bipjeet og hendes lille dreng sig i opholdstilladelsen.

Tak fra Bipjeet for indsatsen til: forfatter Christina Hesselholdt m.fl., Marianne Jelved (MF Radikale) og Zenia Stampe (Radikale), Mette Frederiksen (MF Socialdemokratiet), Johanne Smidt Nielsen (MF Enhedslisten), Astrid Krag (MF SF), Ballerups Borgmester Ove E. Dalsgaard (Socialdemokratiet), Fagbladet "Ingeniøren", Dagbladet "Politiken", "Avisen.dk", Dansk Flygtningehjælp samt Støttekredsens medlemmer (Borgere for Asyl) og til alle der har støttet med underskrifter og moralsk eller på anden måde.

Mange hilsner
Mona Ljungberg

5. Generationsindvandrer og forkvinde
Støttekredsen til Flygtninge i Fare

Plyndre

stjæle og røve andres værdier, jord og ejendom er forbundet med brugen af våbenmagt og krig, - men andre metoder er også brugbare når de herskende og deres parlamentariske støtters fejlslagne politik søges pålagt befolkningens flertal - at betale ved at neddrose deres leveforhold i det fremlagte statsbudget - finansloven - og her træder så en anden krigsform ind - en politiske, økonomiske og sociale krig vendt mod egen befolkning

N.B.

Fredsfestival den 10. september på Karens Minde

Program

11:00 – 13:00 Paneldebat: **Krigsmaskinen NATO – en aktiv spiller i krigene om ressourcer**

NATO's internationale rolle og samspillet med militærindustrien, EU og USA.

Paneldebat med **Tom Paamand**, *Aldrig mere krig* og **Angie Zelter**, *grundlægger af Trident Ploughshare, kampagnen for at afvæbne Storbritanniens atomvåbensystem Trident med ikke-voldelige metoder og civil ulydighed. Hun blev tildelt den alternative Nobel pris, Right Livelihood Award, i 2001. På engelsk med oversættelse*

Arrangør Valby og Sydvest mod krig

13:30 – 14:30 Workshops og debatter

Kvinder i Afghanistan

Oplæg **Annelise Ebbe** og **Eva Arnvig**
Arr. Kvindernes Internationale Liga for Fred og Frihed

Terrorlovgivningen og skærpet retspraksis – hvor blev retssamfundet af?

Oplæg **Bjørn Elmquist**, *fnd. Restpolitisk Forening* og **Jørgen Poulsen (R)**, *fhv. generalsekr. Dansk Røde Kors*
Arr. Demokratikonsulenterne

Status efter 10 års

terrorkrig: Krise og Krig

Konsekvenserne af USA og Vestens politik efter 11. september 2001

Oplæg **Troels Riis Larsen** og **Henrik Hjelle (Norge)**
Arr. Stop Terrorkrigen

15:00 – 16:00 Workshops og debatter

Militarisme og klimaforandringer

”USA-generaler indrømmer i en nyligt udsendt rapport, at USA forbruger 25% af verdens olieproduktion og at Forsvaret er landets største energi forbruger. Militæret er faktisk i høj grad ansvarlig for klimaforandringer, men er alligevel endnu IKKE med til klima-forhandlingerne!” Angie Zelter
Oplæg **Angie Zelter** og **Tom Paamand**.
På engelsk med oversættelse.

Danmark i krig

”Retningen med vold, udbytning og økonomisk vækst er endt i en blindvej, men det militær-industrielle kompleks der kører vores (UK) nations krigsmaskiner, og NATO i særdeleshed, er stadig aktive.” Angie Zelter.

Oplæg **Steen Folke** om 10 års militaristisk udenrigspolitik og **Yildiz Akdogan (S)** om Danmarks udenrigspolitik efter valget.

Arr. Demokratikonsulenterne og *Nej til Krig*

Krigsmodstand og kamp for demokrati og social retfærdighed

Fra demonstrationer til folkenes oprør - i Danmark-Grækenland-Spanien-England-EU-USA-Tunesien-Ægypten-Libyen-Syrien-Palæstina.

Oplæg **Jørn Andersen**, *Stop krigen mod Libyen* og **Frank Johannesen**, *Valby og Sydvest mod krig*
Arr. Stop Terrorkrigen og Stop krigen mod Libyen

16:30 – 17:30 Fælles debat: **Modstand mod krig og fascisme**

I panelet **Anton Nielsen**, *Horserød-Stutthof Foreningen* og **Ebbe Klausen**, *Folkebevægelsen Mod Nazisme* og **Maria Halvorsen**, *KPml (Norge)*. Debat med indlæg fra salen.

I lyset af sommerens modbydelige mord og terroraktion i Norge samt afsløringerne af højrenetværket ORG i Danmark mener vi, at det er nødvendigt med en debat, der kan give grobund for mere samarbejde.

13:00 – 18:00 **Kultur eftermiddag**

- For børn: **Trylleshov** med Carsten Rütting, snobrød og sang
- Boder: **Fredsvagt i 10 år** - udstilling, Bogsalg, Smagsprøver på vegetarmad, Info, oma.
- Café: **Kampen for freden gennem**

100 år i musik, film og video

- Fortællelt: Fortællegruppen **Storytelling Peace One Day** med bl.a. **Karsten Mathiassen**
- Pavillon: **Røde Horn**, **Oktoberkoret**, **Pia Sander Knudsen**, **Sophie** og **Signe**, **Kenneth Frandsen** synger **Gasolin mm**, **Bo Richardt** med fællessange

18:00 - 19:00 Mad kan købes

19:00 – 23:00 **Program aften i café:**

- 19:00 Uddeling af årets Fredsgris
- 19:15 – 20:30 **Marie Ingerslev** og **Kalle Matthiesen**, synger og trommer
- 21:00 – 22:30 **Dreamcity** med **Søren Berlev**, **Peter Ingemann** og **Tømrer-Claus**
- **Gerd Berlev**, **Valby** og **Sydvest mod krig** holder ”godnattale”

www.fredsfestival.dk/2011

OKTOBER BOGBUTIK
København
Egilsgade 24, Kld.
2300 København S
35 43 49 50

Lukket grundet renovering
efter oversvømmelse

Oktober Bogbutik Fyn
Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83
Åbningstid:
Hverdage 12 - 17.30

Oktober - Århus
Ny Munkegade 88 kld.
8000 Århus C
Åbningstid:
fre 14 - 17.00

Hvem vinder valgspillet 2011?

Kan man forestille sig et samfund, hvor dem der skal leve med konsekvenserne, er dem, der bestemmer

Hvem vinder? Altså Politikens ”valgspil”, hvor man kan sætte et hold af politikere og samle point for deres personlige stemmefremgang.

Man kan som premie vinde politiske biografier, så hvis man vil fordybe sig lidt mere i de interessante og helstøbte personligheder, der gemmer sig på Christiansborg, er det om at komme i gang med at spille.

Hvis man hellere vil have en kontant gevinst, er der hjælp at hente hos bookmakerne. Helle som statsminister giver pengene 1,3 gange igen, mens Lars giver 3 og outsideren Vestager 13 gange igen.

Har man været så heldig at forville sig ind i mediernes 24/7 dækning af valgkampen, er der altså god mulighed for at omsætte sin viden til materielle gevinster.

Mediedækningen har været så massiv, at vi allerede efter få dage nåede frem til artikler om, at der er for megen, og for ligegyldig, mediedækning.

En af sidehistorierne står Metroexpress for. De har lavet en meningsmåling blandt unge og fundet ud af, at 80% mener den ”ideelle politiker er troværdig og ærlig og fast i sine holdninger”.

Samtidigt mener 46% af de samme unge at ”politikere generelt er utroværdige”.

Det viser sig, at denne opfattelse beror på en misforståelse. Professor i Statskundskab, Kasper Møller Hansen, forklarer tingenes sammenhæng:

- Det er nødvendigt at være realpolitiker, og det kan være svært at forstå for idealistiske unge.

Kasper Møller kan virke som en gammel kynisk akademiker, men han har jo faktisk ret. Som ung i Danmark vokser man op med visheden om, at vi lever i et demokrati. Det er i sidste ende folket, der styrer, og vælgernes dom, der afgør fremtiden.

Men så dukker virkeligheden op, og det viser sig, at hvad politikere siger ikke har den store indflydelse på, hvad de gør. Og så er det svært at forstå at idealistiske værdier som *ærlighed* og *troværdighed* må lade livet for udvalgsposter og medietid.

At det virkelig er nødvendigt, forstår man vist først, når man bliver rigtig voksen.

Hvad professoren har glemt med årene, er at spørge sig selv, om det behøver fungere sådan. Kunne man forestille sig et samfund, hvor politikken faktisk blev bestemt af befolkningen?

En slags demokrati, hvor dem der skal leve med konsekvenserne, er dem der bestemmer? Hvor der ikke er noget at opnå ved at være uærlig og utroværdig? Et samfund, hvor politik handler om, hvordan samfundet, og dermed ens

liv, skal indrettes i stedet for spontane valgløfter og kunstige smil?

Er man først blevet voksen og professor, kan det være rigtig svært at se andre muligheder.

Men i hele Europa er der en voksende utilfredshed med det eksisterende ”realpolitiske system”, og et krav om ”ægte demokrati”.

Folketingsvalget er i det store og hele ligegyldigt. Når politikerne mødes til første arbejdsdag i oktober vil der være en fortsættelse af de sidste 12 års krigs- og nedskæringspolitik på dagsordenen.

Når krisen skal betales spiller det ingen rolle, hvilken ”farve” statsministeren har.

Bankerne skal have vores og vi skal betale deres.

SiØ

